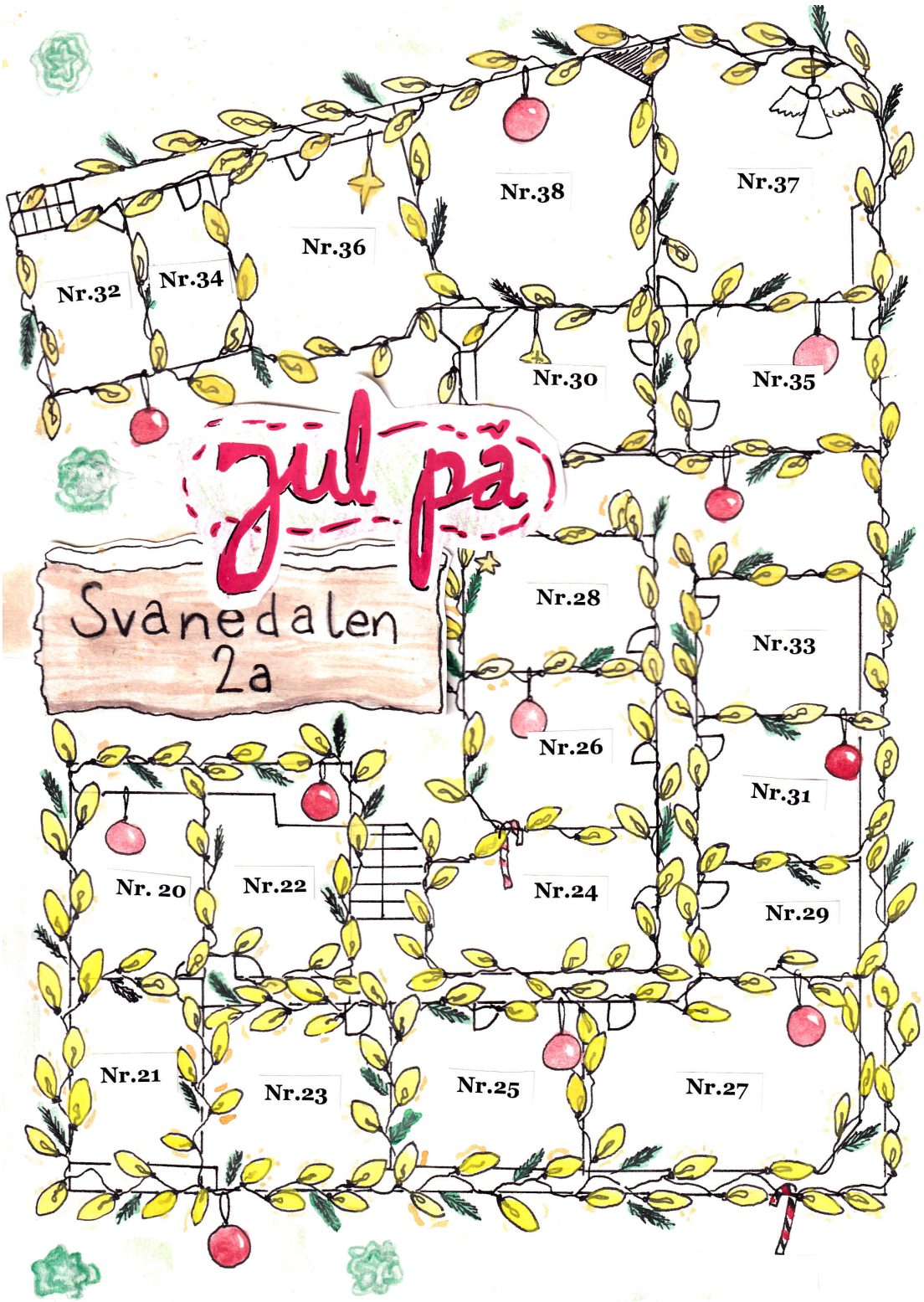

Venø Efterskole, Forfatterlinjen, december 2021

God jul!

I denne samling af tekster inviteres vi ind i lejlighedskomplekset Svanedalen - på Lystrupvej 2a - ved juletid.

Her finder vi alt fra den stille tilværelse hos gamle eneboere, til det højlydte spektakel af en storfamilies julekrise. På besøg i de forskellige lejligheder får vi et lille glimt af beboernes liv - med de sorger og glæder højtiden medfører.

Så find nissehuen frem, skænk et glas gløgg og slå benene op, for nu er det jul på Svanedalen.

/ Forfatterlinjen, Venø Efterskole, november 2021

VENØ
POSTEN

Forenings- og kirkeblad for Venøs beboere og venner af Venø.

"Jul på Svanedalen 2a" er udgivet i samarbejde med Peter Rewers, Venø Efterskoles Forfatterlinje. Fortællingerne er et resultat af Forfatterlinjens arbejde i november 2021. Idé, indhold, tekst og tekstbearbejdning er den enkelte forfatters eget valg.

Forsideillustration: Esther Kirkegaad Lorenzen, Venø Efterskole
Udgivere: VenøPosten udgives af Venø Menighedsråd og VenøBoen
Redaktion og layout: Jan Bendix og Bettina Kjær
Trykning: Jan Bendix a/s - december 2021

/ VenøPosten – Red.

Lejlighed 21

Af Kira Vejle Wender Jensen

"Fuck, det føles godt, skat," hviskede Aimee til Laila, hvis fingre langsomt arbejdede sig gennem den trætte piges hår. "Har du nogensinde overvejet at kigge ind i en massøruddannelse?," spurgte hun. "Næh, jeg nyder bare at gøre det med dig. Desuden så ved du også godt, at jeg skal være skolelærer," svarede hendes kæreste og trak lige så stille sine hænder til sig selv for at tage en slurke af den store kop kakao på kaffebordet. "Forresten, hvornår kommer dine forældre hjem?," spurgte hun. "Min mor kommer nok ikke hjem før efter aftensmad og vi har fået den lille i seng," svarede Aimee og gik ud i køkkenet. "Hun arbejder hele tiden.". "Jeg tror snart, jeg tager hjem, ikke for at presse dig, men kan du ikke snart fortælle dem," udbrød Laila pludselig og sneg sig akavet ud af lejligheden, hvilket efterlod Aimee tilbage med hendes tanker i den nu tomme lejlighed. Tanker om, hvem der hentede hendes lillesøster, Dominique, fra børnehaven. Eller tanker om, hvordan hun kunne komme ud til hendes familie i løbet af december uden at ødelægge julen.

I den anden ende af byen var tvillingerne, Belle og Cornelius stadig i skole, dog i hver deres ende. Hvor Cornelius sad og malede i kunstlokalet og ventede på en lærer, sad hans søster Bella med hendes venner på pigetoilettet nede i kælderen og fandt vodkaflasken frem, som de havde gemt under håndvasken. Med et hårdt blik rakte Bella flasken til den nye pige i deres vennegruppe, Freja. "Hvis du vil have vores hjælp, så skal du også være en af os," sagde hun med et næsten hånligt smil på læben. Den lille 8.klasser havde brug for hjælp med at få nogle cigaretter til hendes kæreste og et nyt outfit, da hun var ret sikker på, han snakkede med Inge Jensen i 10-pausen. Hun rystede næsten, da flasken blev rakt til hende. "Du har da drukket før, ikke?," spurgte Lisa med et kækt smil på læben. "Jo, selvfølgelig," skyndte Freja at rette hende. "Så drik," sagde hun hårdt og skubbede til den yngre pige, der konsekvent satte læberne til flasken og begyndte at drikke. Det gav næsten Belle flashbacks til 7-8. klasse, da hun først blev en del af den her vennegruppe. Dengang de først blev venner, var det slet ikke så voldsomt, og hun kunne ikke helt huske, hvornår de ændrede sig. Hun troede, det startede, da Lauras far mistede sit job, eller da Linneas mor stoppede med at komme hjem, efter hun havde været ude og drikke, eller måske var det, da Christoffer begyndte at komme ud i så voldsomme skænderier med hans far, at han begyndte at slås med folk på skolen for at få sine aggressioner ud . De havde været igennem meget, og i den tid var de sådan lidt blevet nødt til at beskytte hinanden, da der tydeligvis ikke var nogen andre, der havde tænkt sig at gøre det, og verden var alt for stor og ond til, at man burde gå igennem den alene. Med tiden var flere folk blevet en del af deres gruppe. Der var Carl, som boede hos sin moster, fordi hans forældre skulle arbejde så meget, at de begyndte at opsøge andre måder at tage stresset af, hvilket førte dem begge ud i et misbrug. Efter ham kom Lisa, hvis forældre smed hende ud af huset, bare fordi hun var lesbisk, og nu var der Freja, som efter have drukket noget af vodkaen og pjækket fra tredje time, nu også var en af dem. Bella kendte ikke til alle hendes problemer endnu, men hun var ret lille og spinkel for sin alder, så hun var blevet ret stærkt mobbet i de mindre klasser, og reglen var, at så snart man var en del af deres gruppe, var man beskyttet.

Siden Bellas forældre havde ok mange penge i forhold til de andre og Bella også havde sit eget job, så faldt det ret naturligt, at hun altid betalte for dem af hendes venner, der ikke havde nok. Med den nye i gruppen var der endnu en person, hun skulle fokusere på udover at hun også skulle få topkarakter i alle fag. Hun havde nemlig en uskreven aftale med de fleste af lærerne om, at hvis hun afleverede gode nok opgaver til at få 10 og 12-taller hele tiden og hun var der til alle deres test og prøver, så var der ikke rigtig nogen grund til at kontakte hendes

forældre. Desuden havde det til de sidste fire eller fem skole-hjem-samtaler været hendes storesøster, Aimee, der var kommet som forælder, på nær i 8. da hun begyndte at få karakter, da kom hendes far til en. Det havde altid været en hård balance, men hun havde lært at leve med det. Hun havde en rutine, der fungerede ret godt. Hver morgen stod hun op kl 7:00 sammen med hendes tvillingebror og fik havregrød, som hendes far ville lave lige inden, han gik. Efter det hjalp hun med at få Dominique klar til børnehaven og så tog de alle afsted. De tog bussen, hvor hun hoppede af ved børnehaven med Cornelius og gik ind med Dominique. Til sidst tog de sammen hen til skolen, hvor de meget hurtigt gik fra hinanden igen. Alting havde flow. Det var nok ikke perfekt men alting fungerede. Indtil det ikke gjorde

Cornelius var godt nok træt af, at hans lærer aldrig kom til tiden, de rendte sikkert efter folk som hans søster, Belle og hendes venner. Han var ret træt af bare at blive kendt som Aimee og Belles søster. Søster. Det ord vækkede noget dybt i ham, han var ikke sikker på, om det var smerte eller had. Alt han vidste var bare, at han ikke kunne lide det. Han havde allerede for længst fortalt sin familie, at han var en dreng, og at han hed Cornelius. Han havde også prøvet at formidle det til skolen, men alle hans lærere blev ved med "tilfældigvis" at glemme det. "Find jeres akvarel farver frem nu, folkens, i dag skal vi male med farver!," råbte kunstlæreren ud i lokalet. Endelig, tænkte Cornelius. Han kunne egentlig ikke rigtig lide den nye kunstlærer, men han elskede kunst. Det var en af de eneste ting, han vidste om sig selv, og han holdte fast i det, som gjaldt det livet.

Flere timer senere var han på vej ud af musik, da en af pigerne kom løbende op til ham. "Hey, dig der! Dig, den pæne, med det mørke hår og den stribede trøje!," råbte hun. Hun havde en knælang hvid kjole på, den havde lange næsten vingeagtige ærmer, den sad løst, men strammede om hendes liv. Langsomt stoppede Cornelius med at gå, for selvom om hun nok ikke snakkede om ham, så kunne det stadig være spændende og se, hvad der skete, det var i hvert fald hvad, han fortalte sig selv. Da hun endelig nåede op til ham lettere forpustet, udbrød hun bare: "Gud, du er hurtig!". "Du var virkelig god derinde, og som sagt så er du rigtig pæn, så jeg ville bare spørge, om du ville med i biffen på fredag?". Chokeret over at hun overhovedet ville spørge ham, frøs han lidt. "Du ved godt, jeg er en dreng, ik'å?," spurgte han forsigtigt. "Ja, Victoria fortalte mig, du kom ud sidste sommer," svared hun. "Så, ja," sagde han uden rigtig at tænke. "Fedt! Her er mit nummer," sagde hun og rakte ham et stykke papir. Han ville ønske, han kunne have blevet og snakket med hende noget længere, men næsten med det samme, som han tog fat i papiret, kom Linnea og Carl, nogle af Belles venner løbende. "Du skal med ud lige nu!!!," råbte Carl, mens Linnea begyndte at hive ham hen ad gangen. "Ring til mig i aften," råbte den pæne pige efter dem. "Jeg fik ikke engang hendes navn," mumlede Cornelius surt. "Det er der heller ikke tid til," sagde Carl, mens de blev ved med at løbe ned ad gangen. "Hvad sker der overhovedet?," spurgte Cornelius, der nu også selv var ved at blive lettere forpustet. "Belle er oppe og slås med Dennis!," svarede Linnea, mens Carl skubbede døren op ud til skolegården. "Vent, hvad? Hvorfor?," spurgte han igen. Belle var mange slemme ting; en borderline alkoholiker, et arrogant røvhul, overdramatisk i allerhøjeste grad, men ikke voldelig. De skubbede sig hurtigt igennem menneskemængden for at se Dennis, der stod og råbte af Belle, eller rettere nogen bag Belle, hvilket, når Cornelius kiggede nærmere, var en af de små 8. klasser, Frida eller Finja eller et eller andet. Han var ret sikker på, han havde hørt fra nogle af hans venner, at Dennis havde fået en lille 8.klasser-kæreste, hvilket de fandt især klamt, fordi han var allerede et år ældre end de andre 9. klasser. "Hvorfor gemmer du dig bag den her fucking luder?". "Kom nu bare her over og snak med mig!," blev Dennis ved med at råbe igen og igen. I hvert fald indtil Belle fik nok og smed en knyttet næve lige i hovedet på ham. Folk blev så stille, at man kunne høre det overvældende knæk. Dennis faldt næsten helt sammen, hvilket fik ham helt op at køre. Han tog fat i hendes arm og nakke og skubbede hende ned til jorden. "Løb, Freja!," råbte Belle. åh gud, Freja, det var det, hun hed. Hun løb så hurtigt, hun kunne med Linnea og Carl, der skubbede folk væk. Da Cornelius endnu en gang vendte sin opmærksom-

hed mod slåskampen, så han, at Belles ven Christoffer havde joinet, og sammen med ham havde Belle formået at komme op og stå igen, og nu stod både Christoffer og Belle og fuldstændig tævede løs på Dennis. "Hvem fanden presser en nyfyldt 15-årig til sex?," råbte Belle pludselig. "Du er så fucking klam!," skreg Christoffer og skulle lige til at give Dennis endnu et slag, da en helt flok lærere kom løbende.

Den ene gang hendes forældre faktisk tog den, var den ene gang, hun ville ønske, at de ikke engang vendte hovedet hendes vej.

"Hvad fanden tænkte du på?"

"Du er ikke rigtig klog, du er ikke."

"Vi har sgu opdraget dig til bedre."

Til det havde hun næsten lyst til bare at sige, at faktisk havde Aimee opdraget hende til bedre, men hun valgte at tie. Hun havde aldrig set sine forældre så ophidsede før, heldigvis var Cornelius også med, så hun var ikke alene i bilen. Men han så bare mere bekymret ud end noget andet. Til dels fordi han ikke havde gjort noget og til dels fordi, selvom de ikke brugte meget tid sammen, var hun jo stadig han søster.

Efter et kvarters køretur hvor Belle bare var blevet råbt ad, blev hun endelig træt af det og begyndte at svare igen. "Det er jo heller ikke fordi, i er hjemme nok til at se, hvad der overhovedet sker i jeres hjem," skreg hun endeligt og stormede ud af den nu opbremsende bil. Da hun kom hjem, sad Aimee ved køkkenbordet med en kop kakao. "Er du ok?," spurgte hun blidt. Med et brød Belle sammen og mens hun lå der og hulkede i hendes søsters favn, kom deres forældre brasende ind. "Nu græder du også, altså med alt det vi har hørt, burde det der være os, der græder," sagde hendes mor skarpt. "Kan du ikke bare tage dig sammen og være lidt mere som din bror?," spurgte hun. Det satte så ild til et eller andet inde i alle tre børn, noget stort. Med et begyndte de alle og råbe og skrige ad deres forældre, som fyrede tilbage lige så intenst. Lejligheden blev næsten helt hvid af bare ren og skær vrede. Det var ihvertfald indtil, man begyndte at kunne høre den lilles skrig inde fra børneværelset.

Det satte sådan lidt alting i perspektiv, og Cornelius foreslog et familiemøde, når de alle var kølet lidt af. Så de gik alle hver deres vej, forældrene ind til den lille og børnene gik ind på tvillingernes værelse, hvor Cornelius satte sig til at tegne og Belle og Aimee begyndte at fortælle om deres dag.

Lidt over en time senere havde deres far lavet aftensmad og deres mor havde dækket bord. Børnene blev kaldt til aftensmad og for en af de første gange, siden Dominique blev født, sad de alle seks sammen og spiste. Forældrene fik endeligt åbnet øjnene for, hvor lidt de deltog i familien. De fik endeligt planlagt, hvad de ville gøre til jul, og at de skulle pynte op den næste dag. De besluttede nemlig også, at det havde været en hård dag for alle. Så næste dag holdt de alle en fridag, hvor de bare gik rundt i nattøj. Der var dog en sidste ting. "Mor, far, der er noget jeg lige skal sige til jer," begyndte Aimee nervøst til aftensmad. Det havde været sådan en god dag, og hun ville ikke spolere det for sine søskende, men hun var nødt til endeligt at fortælle dem det. "Jeg ved ikke, om i kan huske min ven, Laila, men for sådan cirka et år siden, så fandt vi begge ud af, at vi gerne ville være lidt mere end venner. Og det er gået skønt indtil videre, men på det sidste har det været lidt svært, da vi..eller jeg ikke følte, vi kunne være helt frie og åbne før, jeg fortalte jer det," fortsatte hun. "Mor, far, jeg er lesbisk."

Lejlighed 22

af Ryan Elizabeth Surleau

Duften af kanel spreder sig i den lille lejlighed. Den unge mand lukker ovnen, træder tilbage fra køkkenbordet, og tørrer veltilfreds sin pande af i det grønne viskestykke. Han beundrer sit dampende kanelbrød en stund, mens han trækker dybe indåndinger for at nyde aromaen fuldt ud. En puslen bagfra bryder øjeblikket, og manden vender sig misfornøjet om.
"Bager du kanelbrød uden mig?," lyder en stemme.

De fleste ville undre sig over denne. Ikke nødvendigvis over hvordan den lyder - selvom endda det er lidt underligt - men måske mere over stemmens kilde.
"Tja, jeg så, at du havde lagt dig til at sove igen, efter du havde været ude tidligere," siger manden med et skævt smil.

"Kanelbrød er ellers grund nok til at vække mig."

Den sorte labrador går forventningsfuld hen til sin ejer og sætter sig pænt for hans fødder. Hun ser op, og efter et kort øjeblik læner manden sig ned for at klappe hunden på hovedet.

"Det er godt, at det er blevet december igen."

Manden smiler til hunden, og klør hende bag øret, før han retter sig op. Han sukker, da han får øje på rodet i køkkenvasken.

"Den del havde jeg prøvet at undgå."

"Se, det er på grund af ting som disse, at jeg er glad for at være hund. Og at jage gennem højt græs, selvfølgelig."

"Ja, det bliver du ved med at nævne."

"Måske fordi det er sandt."

"Måske."

Manden forsøger at træde hen til vasken, men et skarpt bjæf standser ham.

"Hvad nu?"

"Jeg har ikke fået noget kanelbrød!"

"Leila, det er brandvarmt. Jeg har kun lige taget det ud af ovnen."

"Jeg er ligeglad."

Efter at have sendt hunden et tvivlende blik, hiver manden modvilligt en brødkniv ud af skuffen. Han kaster en skive kanelbrød til Leila, der griber den i munden. Som labradoren logrende bider i brødet, betragter manden snittet.

"Det ser da godt ud," siger han muntert. "Det er bagt igennem."

Til lyden af sin hunds tyggen og lav julemusik fra radioen giver manden sig i kast med opvasken. Tårnet af dryppende skåle og målebægere vokser sig hurtigt truende højt, og manden må gå i gang med at tørre af, før han kan vaske resten færdigt.

"Det ville være meget mere effektivt at være to. Jeg savner at have nogen, der kan give en hånd."

"Tja, din sidste kæreste var ikke til meget hjælp, det har du ret i. Han så mest på sin højtelskede Elias arbejde for ham."

Elias pauser, og sukker dybt med et enkelt opgivende blik mod hunden, før han igen vender sig mod opgaven.

Efter op til flere nærvedulykker og smuttende fingre, lykkes det endeligt for manden at vaske op og endda at rydde det værste rod væk fra køkkenbordet. Tilfreds slår han det sidste af fugten af hænderne, og ser fristet på kanelbrødet. Han tager sig et par øjeblikke om at beslutte sig, før han skærer en, to skiver.

"Jeg går ud fra, at du gerne vil have mere?"

Elias lægger kniven væk, og tilbyder Leila en af dem. Hunden tager den opstemt i munden, og manden bevæger sig afslappet ud af sit køkken. Han ender i sin entre, da hunden leder ham derhen, blot for at sætte sig foran døren og stirre på ham. Med et lille smil sukker Elias og bider i sit kanelbrød i stedet for at svare Leilas stille bøn. De ser på hinanden i tavshed.

"Skal det virkelig være nu?"

Labradoren puffer til den røde snor, som hænger mellem jakkerne.

"Hvornår skulle det ellers være? Jeg har været indenfor i alt for lang tid."

Elias fnyser skeptisk.

"Du var udenfor for tre kvarter siden."

"Det er for lang tid."

Efter et minuts nedstirring, giver manden endelig op, dog med et smil om munden.

"Okay, okay, jeg skal nok gå en tur med dig."

Leila rejser sig og begynder at logre helt vildt.

"Yes! Tusinde tak, Elias!"

Manden rækker ud efter snoren, men bliver afbrudt, da døren pludselig bliver revet op. En kvinde i blå trøje står i døråbningen, og Elias husker svagt at have set hende snige sig omkring.

"Hvad fuck laver du, din tosse? Taler med dig selv? Weirdo."

Kvinden vender sig om og går uden at lukke døren efter sig.

Manden ser på hunden, og hunden ser tilbage.

Lejlighed 24

af Sif Buus Spannow

Der var altid en imponerende aktivitet på gangen i lejlighedskomplekset, hvor jeg boede. Men specielt omkring jul kunne man mærke, stemningen hive folk ud af lejlighederne for at snakke sammen. Selv jeg, med min ellers ekseptionelt asociale sjæl, følte denne stemning boble i min krop. Jeg ville finde mig selv på gangene fra tid til anden, søgende efter en samtale. Jeg var dog ikke sikker på, om det var julen, der skabte motivationen, eller om det var den manden, der boede i nr. 27.

Jeg kunne altid se ham henne ved sin lejlighed, når han kom med sine varer omkring det samme tidspunkt, jeg kom hjem fra arbejde. Og somme tider når jeg bare var ude på gangen, var jeg heldig nok til at fange et lille glimt af ham. Jeg fandt mig selv, gang på gang, kigge på ham, der bar fire forskellige poser ind på en gang og trak sine ternede frakke af, før han hang den på sin stumtjener og smækkede døren.

Og i dag var han der igen. Slud dalede ned udenfor, og jeg var lige kommet ind i opgangen. Jeg frøs nær halen af på min gåtur hjem og gik stadig med armene foldet om mig selv. Jeg stoppede min nøgle ind i låsen til min lejlighed, da han passerede bag mig. Han havde kun én pose med varer i dag. Øverst i den kunne jeg se nogle frostvarer.

Uden rigtigt at lægge mærke til mig, skubbede han døren til sin lejlighed op og satte sin pose fra sig, præcis som han plejede at gøre det. Intet ud over det sædvanlige.

Lige indtil han drejede sig i sin dør, og jeg så ind et par grønne øjne, før jeg kort efter blev tildelt et varmt smil, hvorefter døren smækkede højlydt.

Jeg stod der et øjeblik og indtog synet af hans hvide tænder. Alt dette får mig nok til at lyde lidt uhyggelig, men det var ikke ment sådan. Manden fascinerede mig bare på et nyt level. Han gav mig en varm følelse i maven. Det var ikke sådan, at jeg aldrig havde snakket med ham før. Jeg havde faktisk snakket med ham en del gange, også drukket kaffe med ham på cafeen ved enden af gaden.

"Han er ret lækker, hva'?," afbrød en pige, som lænede sig sidelæns op ad væggen ved min dør.

"Ærgerligt, han er bøsse," sagde hun med blikket rette imod nr. 27.

"Og alt for gammel til dig," informerede jeg hende om, som jeg trådte indenfor i min lejlighed og hev både jakke og halstørklæde af. Hun gik med og placerede sig elegant i dørkarmen, hev sin sorte taske længere op på skulderen og krydsede armene.

Hendes navn var Belle, og hun boede nede i nr. 21 med sin allerede lidt for store familie. Jeg havde snakket med dem en del gange, men havde aldrig rigtigt valgt at tage forholdet videre derfra. Bortset fra Belle her, for hun holdt af en eller anden grund af at drille mig fra tid til anden. Det var nok bare et spørgsmål om, at hun kedede sig.

"Jeg har hørt, han for nyligt slog op med sin kæreste," sagde hun så, hvorved hun endelig fangede min opmærksomhed. Pigen havde virkelig en sans for dramatik.

"Ingen at holde jul med længere, desværre," smilede hun, mens hun trak på skuldrene og så sig omkring i min lettere rodede lejlighed. Han havde godt nævnt, at han ville være alene til jul.

"Så glad du lyder," kommenterede jeg, som jeg begyndte at skubbe ting ind i mine skabe, som om det var det mest naturlige i verden og ikke mig, der forsøgte at skjule mine uordentlige tendenser.

"Måske det mere er dig, der skulle være glad," foreslog hun, mens hun smækkede døren bag sig og smed sig i min polstrede lænestol, som jeg havde fundet i den lokale genbrug. Hun slog med armen imod mit nypyntede juletræ, der var for højt til at kunne få stjerne på toppen.

"Du har et helt juletræ, et helt… bord. Og jeg tæller i hvert fald to stole," sagde hun, mens hun så på min samling af fire træstole.

"Du foreslår, at jeg inviterer ham hjem her til jul? Tror du ikke, det er lidt meget som det første step?," spurgte jeg, som jeg endeligt bare lænede mig op ad mit bord. Det stod ret upraktisk midt i rummet, men der beskyttede det mig imod lampen, som jeg før i tiden havde hakket hovedet ind i alt for mange gange.

"Det er vel bedre end at holde det selv?," sagde hun smilende, som hun rejste sig igen og gik imod døren. Hun havde en pointe, en god en af slagsen, ovenikøbet. Det eneste, der irriterede mig, var, at hun vidste det og ikke tøvede med at vise det.

Hun begravede hånden i sin taske og hev en lille plastikmistelten op, som hun lagde på kommoden ved min dør og sendte mig et smil. "Det tror jeg også, han vil synes," sagde hun, før hun tilsyneladende flygtede ud af døren og hurtigt smækkede den bag sig.

Det var først to dage senere, jeg endelig fik taget mig sammen og vovet mig over til nr. 27. Han havde hængt en fin julekrans op lige under nummeret, hvorpå et lille skilt hang med ordene 'Velkommen' i kursiv. Gad vide om han havde lavet den selv.

Jeg bankede på.

De naturlige 20 sekunder, det tog ham at åbne døren, var lige ved at slå mig ihjel. Men før jeg kunne nå at løbe tilbage mod min egen dør, åbnede han og så på mig med sit charmerende smil. Vi så på hinanden lidt for længe, direkte øjenkontakt. Jeg løftede øjenbrynene en anelse og rømmede mig svagt.

"Hej," bød jeg ham. Han dannede et af sine bløde smil, før han trådte tilbage og slog med armen ud imod lejligheden.

"Hej. Kom ind!," sagde han smilende. Jeg vandrede ind og så rundt i den imponerende lejlighed. Jeg fangede mig selv i et øjeblik, hvor jeg tænkte over, hvordan han mon havde fået

råd til det.

"Slå dig ned, før jeg gør det!," sagde James, som han gled ned i en stol ved sit spisebord. Jeg satte mig overfor og kunne mærke nervøsiteten nive i mit bryst. Hvis det her var stedet, han kom fra, var det nærmest helt pinligt sådan at invitere ham til det hul, jeg boede i. Klart, min lejlighed var i god stand, men mine evner til at møblere rakte ikke langt. Og efter mine forældre havde taget alle deres møbler tilbage, var mit forråd af materialer også svundet kraftigt ind. Måske James kunne hjælpe mig med det... en dag.

"Så, jeg tænkte på noget," sagde jeg, bare for at gå direkte til sagen. Jeg var ikke klar over hvorfor jeg ikke lige gad at lave smalltalk først.

"Kunne det ikke være hyggeligt, hvis vi to holdt jul sammen?" Overraskelsen, der formede sig, fik mig straks ind i en mærkelig form for panik. Det her ville være overdrevet pinligt, det øjeblik han sagde nej. Det var faktisk ret sjovt, jeg tænkte sådan. Man skulle tro, jeg var en 15-årig skolepige i stedet for en 32-årig mand. Han løftede øjenbrynene og rettede sig op. Det var tydeligt ikke noget, han selv havde tænkt over. Føj, hvor var jeg en idiot.

"Du ved, fordi du fortalte mig, du ikke havde nogle planer for julen. Og det har jeg tilfældigvis heller ikke, så..."

"Det kan vi godt," afbrød James min startede vrøvlen. Jeg så på ham, denne gang var det meget mig, der var overrasket. Og derefter lettet. Jeg lod mine skuldre synke, og det lykkes mig at smile.

"Fedt," sagde jeg så. Et øjebliks stilhed, med de smukke grønne øjne i mine, fik mig til at overveje at gå igen.

"Okay, jamen, skal jeg ikke lave noget kaffe? Så kan vi snakke om det." Kaffe var egentligt ikke min ting, men jeg drak det alligevel.

Ingen havde fortalt mig, at der var så mange ting, der skulle gøres til jul. Trods jeg allerede havde et træ og flere forskellige ting til mad, var der alligevel så meget, jeg manglede. Jeg brugte flere timer på køreture frem og tilbage mellem brugsen hver gang, jeg havde glemt noget. Jeg kendte slet ikke den her mands traditioner. Skal vi se Disneys juleshow? Kigger han på alle lysene, mens de brænder ned? Foretrækker han i virkeligheden brunede kartofler?

Men det sværeste var alligevel at vælge en gave til ham. Selvom jeg havde snakket med ham en del gange, var det jo ikke fordi, jeg kendte fyren. Det håbede jeg da, jeg ville en dag, måske til næste jul.

Måske gik han slet ikke så meget op i jul. Altså, hvis han holder det i en nærmest fremmeds hus og lader den fremmede, som oven i købet er mig, tage sig af størstedelen af planlægningen.

Alt i alt synes jeg, det var kommet meget fint sammen på dagen. Julepyntet fint siddende hen over lamper og på reoler, hvor jeg lige kunne få plads.

Det gav mig nærmest helt flashbacks til, da jeg var yngre, før mine forældre smed mig ud af huset. Vi havde altid det største mængde julepynt, vi muligt kunne anskaffe os, og så fik vi hele huset til at glimte i ånden. Det er i tider som disse, jeg virkelig savner det.

Misteltenen havde jeg hængt i lampen lige over sofaen. Det var vel et forsøg værd.

Han bankede på omkring klokken fire. I en tydeligt lidt for lille skjorte og med en endnu mindre and. Ikke at jeg rigtigt brokkede mig; Hvis han ikke havde været i mit selskab, havde jeg slet ikke fået and.

Aftenen i sig selv gik på ren held. Vi dansede, snakkede, så lidt fjernsyn, lavede mad sammen, spiste en masse. Det var meget enkelt ganske hyggeligt, kan man vel sige. Det var, lige indtil vi skulle rydde op. Midt i en samtale med ham om hans første bil samlede jeg den runde sovseskål op fra bordet, vendte mig og begyndte at gå imod køkkenbordet. Et sted på vejen fik jeg fanget min fod i en stol, hvilket forårsagede mig til at vælte frem og hælde sov ud over hele James' allerede lidt beskidte skjorte. Og så panikkede jeg.

"Ej! Det er jeg virkelig ked af!," udbrød jeg med svag panik i min stemme. Jeg greb straks den nærmeste bunke servietter og forsøgte at tørre den overdrevne mængde sovs af, selvom opgaven var absolut håbløs.

"Jeg kan finde en ny trøje til dig? Jeg finder en til dig!," sagde jeg og smed servietten fra mig ved siden af sovseskålen og satte kurs mod døren i siden af rummet, der førte direkte videre ind til værelset. På vej omkring sofabordet fik han dog fat i mig. Gennem rodet i mit hoved fandt jeg ro til at vende mig imod ham, kun for at se et kæmpe smil på hans ansigt. Lyden af hans latter tillod mig straks at sænke skuldrene og slappe af. Jeg grinede med, en smule.

"Det er jeg faktisk virkelig ked af," sagde jeg, mens jeg svagt grinte og kørte hånden hen over hans trøje. Den smule sovs, jeg fik på fingere, tørrede jeg af i min egen, slidte skjorte, før jeg smilede til ham.

Men han smilede ikke tilbage. I stedet kiggede han op, hvor han havde fået øje på den lille plastikmistelten, der hang dinglende fra lampen i et lille stykke snor. Jeg behøvede ikke engang kigge op for at vide hvad, der havde fanget hans opmærksomhed.

"Du… hvor meget betyder traditioner for dig?," spurgte han, som han lod blikket glide ned på mig, stadig med en unægtelig trækning i mundvigen. Jeg sendte ham et smil tilbage, som jeg langsomt lod hånden glide op om hans nakke og lænede mig nærmere. Jeg var ikke helt klar over om det var adrenalinen, eller bare mod, der drev mig.

"Nok," sagde jeg lavt, før han endelig lod vores læber ramle sammen i et kys.

Lejlighed 26

af Ronja Toft Beck

Udenfor vinduet kom sneflokke vrimlende og gjorde den sorte nattehimmel til et vildt hvidt vinterflimmer. Lårtykke istapper hang bedrøvet ned fra hver en tagrende og når han åndede på ruden, blev det dugget, så man senere hen kunne tegne hjerter.

De folk, man kunne se nede på gaden, gik og småfrøs, men han selv sad trygt med snuden nede i en stor kop varm chokolade.

Vintervejret frydede ham, kulden var hans ven og hans hjemmestrikkede tørklæde egentlig bare til pynt.

I dag havde, ligesom alle de andre, stået på absolut ingenting, men nu var han løbet tør for Matilde økologisk kakao, så et smut hos Meny krævede dagen dog.

Hos genboen havde man i dag været flittig. Flyttebilen var allerede kommet klokken 6 om morgen. Den havde generet hele kvarteret med dens unormale høje bakke-bib, altså så svært var det vel ikke at parallelparkere. Nu var den for længst kørt, fyldt til randen med 31s møbler og, ja, hvad der nu engang gjorde sådan en lille lejlighed beboelig.

Fru Jacobsens dør stod åben, da han kom ud i den snævre opgang. Den knald-røde dør var på vid gab, og igennem den kunne man skue de tomme rum, der for blot et par uger siden havde boblet af liv. Midt i stuen var en skammel stillet ud og oven på den stod en kvinde. I et desperat forsøg strakte hun sig for at nå de kulørte lamper, der elegant hang ned fra loftet. Et simpelt forsøg på at minde om hvilken tid, det var. Kvinden var ikke Fru Jacobsen, også selvom det godt kunne ligne. Men Jacobsen var væk, denne jul ville de ikke kunne bage honninghjerter, også selvom det jo var tradition. Denne jul var det bare ham, hvis han tænkte efter, kunne

han nok godt huske opskriften.

Han dvælende ikke længe ved kvinden, han var ikke typen, der snagede og desuden lukkede Meny klokken 8, der skulle til at komme gang i den, hvis han skulle nå det.

Dagligvarebutikkens kunstige lys skar i øjnene, de ti liter kakao tyngede i indkøbskurven. Og nu stod han her med en lille pose hjortetaksalt i hånden. Fordejen til honninghjerterne havde de allerede lavet. Ham og Jacobsen. Eller Jacobsen havde bare ligget i sengen, det var ham, der havde stresset rundt og varmet honning og blandet mel. Hun havde bare guidet ham fra sengelejet, hundset lidt med ham, hvis han selv skulle sige det.

Salten kom i kurven sammen med kakaoen. Krydderierne og resten af ingredienserne til hjerterne havde han derhjemme.

Klokken 20:22 stod han igen i den snævre opgang. Der var øde, lyset fra den enlige loftslampe blinkede i en uregelmæssig rytme, der irriterede øjet.

På et par af dørene hang grankranse og prydede den ellers så kedelige opgang.

Jul. Det var det da. Gaderne var proppet med mennesker på jagt efter julegaver og butikkerne bugnede med tilbud, der først efter nytår virkelig betalte sig. Men her. Her i opgangen var alting anderledes. Julepyntet der hang gav ingen særlig julestemningen i maven, der varmede og gjorde kinderne røde. Sidste år havde de i nabolaget arrangeret julefrokost, det havde de vist glemt i år. Med tunge skridt sjoskede han op af trapperne, det overdøvede summen fra de omkringliggende lejligheder, han knap nok kendte.

Ved hans egen pastelblå dør stoppede han og fumlede efter nøglen. Den røde dør overfor var nu lukket, men lyden af klirrende glas og gråd kunne sagtens høres, hvis man spidsede ører. Endelig fandt han den lille runde nøgle og fik låst op. Da han havde klemt sig igennem døråbningen og havde stillet indkøbsposen fra sig på køkkenbordet, smed han sig igen i yndlingsstolen. Den med udsigt ud gennem vinduet. Han var ikke doven, han krævede bare sine kunstpauser, at købe ind var en stor bedrift.

Morgensolens nyfødte stråler ramte hans ansigt. Det kildrede i næsen og tvang ham til at vågne. Normalt ville han blot vende kinden til og sove videre, men ikke i dag. Så snart tanken om dagsordenen var poppet op, var det som om duften af friskbagte honninghjerter velsignede hans næsebor.

På et splitsekund var han ude af den døsende søvn og oppe af lænestolen.

Det lille karrygule køkken med mørkbøge bordplader. Han hadede det køkken, det var alt for lille til ham, også selvom han aldrig rigtig brugte det. Undtagen når der skulle varmes kakao, selvfølgelig.

Han havde egentlig tænkt på at få anskaffet sig et nyt i lang tid. Skabene kunne jo slet ikke rumme alle de støvede potter og pander, han havde liggende til ingen verdens nytte. Men dengang havde Fru. Jacobsen afvist forslaget med stiv hånd. Det køkken var uvurderligt. Det gemte på så mange minder, alt fra den permanent indtørrede kakaoplet, til det flækkede hjørne i bordpladen, fra dengang han var kommet væltende hjem som ung.

Og nu når han tænkte over det, så fortrød han ikke, han havde lyttet til hende. Dette køkken var virkelig en del af hans historie. Af deres. For Jacobsen var over det hele. Som havde hun efterladt en stemning efter sig. I den stol hun altid sad i og i de grydelapper hun engang havde brændt af ved et uheldigt sammenstød med ovnen.

Han gik i gang. Rev fordejen på rivejernet og blandede æggeblommer og hjortetaksalt sammen. Potaske og vand, samt julekrydderier og appelsinskal blev derefter blandet i.

Og inden længe dansede små honninghjerter frem på bagepladen, der med korte kraftfulde stød blev stablet op i ovnen.

Han tørrede panden med sved. Normalt var det ikke så hårdt. Når Fru. Jacobsen var med brugte man da mindst en time rent og skær på fjolleri. Selvom de var ældre mennesker, betød det ikke, de opførte sig lignende.

Varmen fra oven, samt de søde julekrydderier havde netop fyldt luften, da en svag banken hørtes fra entreen.

Der stod hun. Hendes kastanje-brune øjne matchede med det mørke hår, der elegant faldt ned over skuldrene. Og den røde sweater, den havde han set før, dengang den blot var røde tråde på pinde. I armene bar hun en kurv. Fyldt til randen med elpærer, der vistnok havde hængt sammen til en lyskæde.

"Sofie."

Hans ord gav et ryk i hende.

"Er det dig, der er Ejner?"

Hun spurgte med en tiggende stemme, der var fyldt med et håb, hun var klar til at knuse på stedet.

"Ja"

Kort. Klart.

"Må jeg…" "Må jeg komme indenfor, et øjeblik?"

Hvor lignede hun dog sin mor. Han nikkede, åbnede døren for hende og hun trådte ind. Hans korte gang føltes pludselig ufattelig lang, mens han der gik i halen efter hende, med kun de klirrende pærer til at bryde tavsheden. Alligevel var den alt for kort. Han nåede slet ikke at se hende, studere hendes hår, der dansede i takt med skridtene. Fru. Jacobsen strålede nær-mest ud af hende.

"Jeg er ved at bage honninghjerter"

Bemærkningen kom som et forsøg på at bryde den tavshed, han i virkeligheden nok bare selv havde bygget op. De nåede ud i køkkenet. Med det samme kom han i tanke om de bagende kager i ovnen, og han skyndte sig at åbne den.

Med den gaffel, han havde lagt klar, stak han systematisk ned i kagerne, hvorefter han lukkede ovnlågen igen.

"Jeg plejede at bage dem med din mor"

Han følte ligesom det krævede en forklaring. Det hele.

"Det ved jeg." "Jeg har en gave til dig."

"En gave?"

"Minder om dig og min mor. Der er et minde for hver lyspære. Jeg tænkte, du ville få glæde af dem."

Hendes tanke varmede ham, hvor var hun dog sød.

"Hvor betænksomt af dig. Din mor var et godt menneske, og en god nabo. Fru Jacobsen var min bedste ven. Det gjorde mig ondt, at hun måtte gå bort allerede nu."

Sofie sukkede og var tydeligvis på randen til gråd. Alligevel blev han ved.

"Hun holdte meget af dig, at du ved det."

Han tog et skridt tættere på hende, nu måtte hun ikke gå helt i spåner, ikke nu, så begyndte han bare også.

"Det må du aldrig betvivle."

Afsluttede han med en hånd på skulderen. Juletræet i stuen fangede hans opmærksomhed. De andre år havde det med stor stolthed stået som kronen på alt julens hygge, det havde glinset med julekugler i alle regnbuens farver og lyskæder nok til at pryde hele bygningens gavl. Men i år, ja, der var det hele jo anderledes. Alligevel havde han da fået taget sig sammen til at købe et træ. Dog var det slet ikke blevet så flot. Grenene buede ned af og gjorde egentlig bare træet en lille smule trist. Men det var da noget, der kunne gøre det en smule bedre.

"Jeg har brug for din hjælp med at sætte julestjernen op, benene er ikke hvad de var engang."

Pegede han og trak skævt på smilebåndet.

"Din mor plejede at gøre det, kan du måske gøre det den her gang?"

Hans smil smittede af på Sofie.

"Selvfølgelig."
Svarede hun og satte den store fletkurv fra sig. Skamlen vaklede en smule, da hun trådte op for at nå træets top, men inden længe var stjernen på plads. Strålende over hver en grangren.
Bagefter satte de sig til rette i sofamøblement. Den lette smalltalk blev hurtigt til dybe samtaler, omkring alt mellem himmel og jord. Særligt Sofies mor blev der snakket og fortalt så meget om.

Sofie fortalte ting, han aldrig havde hørt før. Sider af fru Jacobsen, som Ejner aldrig kunne forestille sig hørte med til hende.

At hun havde holdt alt det hemmeligt for Sofie. At hun ikke også havde bedt hende om hjælp. Det var som om at for Sofie, skulle fru Jacobsen altid være den bedste. Hun havde været den bedste, men selv de bedste har brug for hjælp engang i mellem.

Men nu sad de her, og forenede de to sider, de hver især kendte så godt. Sammen kunne de fuldende hende, forstå fru Jacobsen som præcis den, hun var.

Og nu når de snakkede om hende, så var det næsten som om, hun var der. Som om den stemningen hun havde efterladt bag sig, kom til live og sad sammen med dem der i stuen.

Lige der i stolen. Den der vendte halvt ud mod vinduet, så man kunne se ud i julenattens stjernelys.
Og mens de delte de lune honninghjerter og opvarmede kakao bredte varmen sig sammen med smagen af det søde, helt ned i maven og helt ud i fingerspidserne.

"Tak, fordi du kom. Jeg havde forventet en ensom jul, men det er lidt som om, hun stadig er her, du ved. Når man snakker om hende."
Sofie nikkede bare som svar, men det var ligesom, de forstod hinanden på det punkt. De havde en forbindelse.

"Hvad med lyspærerne?" "Skal de ikke også op?"
Sofie pegede mod den store kurv, hun tidligere havde stillet fra sig på gulvet. Det gjorde de så og på ingen tid var de lille juletræ proppet med julekugler, forklædt som lyspærer. De skinnende lys skar i øjnene og oplyste rummet med gamle minder, der skabte nye.
De trådte et skridt tilbage. Det hele var så smukt. Sofie rakte sin hånd ud, han tog den.

"Glædelig jul."

Lejlighed 27

af Laura Kierstein

- And
- Rødkål
- En gave????

James kiggede på listen en sidste gang, før han proppede den i lommen, tog sine nøgler og gik ud af døren. Før han gik ned ad de få trapper, der fører ned til lejlighedskompleksets hoveddør, kiggede han ned af gangen og hen på Benjamins dør. Hans navn stod med skinnende bogstaver over tallet 24. Han havde inviteret James over til jul, hvilket, han først havde syntes, var lidt underligt, skulle han ikke fejre med sin familie? Dog havde han lige slået op med den pige, han

havde planlagt at holde jul med, så han havde det egentlig meget fint med det. Meget bedre end at holde jul alene. Desuden så havde de kendt hinanden lang tid nu, 6 år for at være præcis. Måske var det slet ikke så underligt alligevel.

Han havde nok gået rundt i det lille supermarked 700 gange, og han kunne stadig ikke finde den skide and. Han nægtede at spørge om hjælp, men kan skulle være hos Benjamin om to timer, så det så ud til han blev nødt til det. Han gik op til den nærmeste medarbejder, en kvinde på omkring hans alder. "Øhh undskyld, kan du måske hjælpe mig?" Hun kiggede på ham med nysgerrighed i blikket.

"Kan du fortælle mig, hvor i har jeres and?" Kvinden grinede. "Nogen er nok sent ude, hva'?" James rødmede, og ekspedienten pegede ham i retning af det fandens fjerkræ.

Tilbage lå den mest sølle undskyldning af en and, han nogensinde havde set. Suk, det var vel lidt hans egen skyld. Han VAR sent ude. Han kastede frustreret anden ned i sin kurv og fortsatte. Næste ting på hans liste var rødkålen. Den så han heldigvis på vej over mod køledisken, så han speedwalkede over til hylden, tog det og krydsede det af på listen. Nu manglede han kun det aller sværeste: Benjamins gave. Han anede ikke hvad, han skulle købe. Det havde altid været så nemt med hans ex-kærester, de ville alle sammen have det samme; Et eller andet gavekort eller noget make-up, men hvad ønskede Benjamin sig? James havde aldrig prøvet at købe gaver til en anden mand i 30'erne før.

Efter at have gået rundt lidt for længe så han det. Det grimmeste, og mest perfekte slips James nogensinde havde set. Det var sort og fyldt med en masse bizart tegnede katte. Det var det slips, Benjamin skulle have. Han proppede det i kurven og gik med meget hastige skridt over mod selvbetjeningskasserne. Der var kø, men det var langt bedre end den gamle dame, der sad bag den almindelige kasse.

Da det endelig blev hans tur, og han skulle til at betale, gik kortlæseren ned. Skønt. Han kiggede på sit ur, han skulle være hjemme hos Benjamin om en time. Fuck. Han fik fat i en medarbejder, som fik systemet op at køre igen, betalte og løb ud til sin bil.

Da han endelig var tilbage til sin lejlighed, skyndte han sig at lægge madvarerne og slipset på spisebordet og fandt en ren og pæn skjorte frem fra skabet. Da han havde knappet den sidste knap, kunne han mærke den strammede lidt omkring maven. Ups, måske havde han taget lidt på siden sidste jul. Han stoppede skjorten i bukserne alligevel og fortsatte forberedelserne.

Da der var omkring 10 minutter tilbage tog han madvarerne, gaven og sine nøgler i favnen, men lige som han skulle til at gå ud af døren røg rødkålsglasset ud ad hans arme. Han havde ærligt talt lyst til at sætte sig ned og græde. Hvorfor skulle ALTING gå galt for ham i dag? "Ikke græde over spildt rødkål, James," mumlede han og samlede skårene og rødkålen forsigtig op.

Efter at have fået styr på sit rod, tog han en dyb indånding og gik endelig ud ad døren og ned langs gangen. Som James gik der, kunne han se hvordan, alle havde pyntet deres døre med diverse former for julepynt. Det fik ham ærlig talt til at føle sig lidt pinligt berørt, for han havde ikke rigtig pyntet sin dør. Han havde bare ikke rigtig haft tid til det. Han håbede, Benjamin havde pyntet mere op. Han virkede lidt som typen, der ville gå all in på jul.

Tallet 24 stirrede ham direkte i øjnene da han stod foran Benjamins dør. På døren hang en julekrans, der bød ham velkommen i kursiv skrift. Han kunne mærke hans hjerte banke hurtigere, bare en lille smule, som han bragte hånden til døren og bankede. Han kunne hører fodtrin nærme sig og trippede lidt. Det skulle nok blive en hyggelig aften.

Benjamin var høj, sådan aggressivt høj. Det kunne James se selv da, de sad ved hans malplacerede spisebord og spiste. Han blev nødt til at krumme sig lidt sammen på en akavet måde for ikke at slå hovedet op i lampen. "Okay, men hør lige," sagde han og pegede på ham med sin gaffel. "Kan vi godt blive enige om, at "Last christmas" er ret overvurderet?" Benjamin grinte. "Ja! Den bliver spillet hvert eneste år, og så god er den ikke engang. Jeg forstår generelt bare ikke hypen omkring julemusik."

"Virkelig? Du virker ellers lidt som typen, der ville kunne lide julemusik fordi, du ved..." Han kiggede rundt på den overpyntede lejlighed. "Hey, hey, hey," begyndte Benjamin. "Der er forskel på julemusik og julepynt. Julepynt er hyggeligt, hvorimod julemusik er irriterende og noget man har på hjernen hele december og januar."

"Du er meget passioneret omkring julemusik, er du ikke?"

"Måske en lille smule." Nu var det James' tur til at grine. "Det kan jeg godt lide, det er anderledes, men ikke på den dårlige måde." Det svarede han ikke på, men smilede bare, og James smilede tilbage. De brugte nogle lange øjeblikke på at sidde og smile til hinanden, og han lagde mærke til, hvor brune Benjamins øjne egentlig var. Det var her, man normalt ville indsætte en cheesy kommentar og sammenligne hans øjne med mad, men James syntes bare, de var meget brune. De passede godt til resten af ham.

"Jeg er glad for vi kunne få det til at fungere," sagde James for at bryde stilheden. "Ja, anden altså. Nu når den er så sølle."

"Selvfølgelig fungerede det, jeg har nogle tricks i ærmet. Og så sølle er den altså ikke, den er bare...lille."

"De havde ikke andet! En af medarbejderne grinte af mig, da jeg spurgte efter anden. Jeg er forresten stadig ked af det med rødkålen."

"Det var lidt fortjent, du VAR sent ude. Og det gør altså stadig ikke noget, så vild er jeg alligevel ikke med rødkål. Det kan sagtens undværes."

"Hmm, du har ret, lad os skåle på det." Og det gjorde de så. Som de slog deres glas sammen sagde James "Bund eller bøsse," og Benjamin fik et lidt underligt ansigtsudtryk, men tømte alligevel. James gjorde det samme, men sagde så "Ej undskyld, det er vist et lidt gammeldags udtryk, men det har bare hængt ved siden folkeskolen."

"Nej, nej, det er okay."

"Er du sikker? Fordi jeg har altså ikke noget imod bøsser overhoved! Nej, okay det er en underlig samtale, lad os tale om noget andet." Benjamin grinte akavet "Ja, lad os det." men ingen af dem sagde noget. De sad bare der i stilhed. James havde helt klart fucket op. Hvorfor skulle han også altid sige sådan nogle dumme ting? Nu ville Benjamin helt klart ikke være venner med ham længere.

"Tak, fordi du gad tilbringe jul med mig forresten, det tror jeg aldrig, jeg fik sagt."

"Det er mig, der takker, jeg er da bare glad for, du havde lyst."

"Nej, du forstår ikke, hvis du ikke havde spurgt, så holdt jeg højst sandsynlig jul alene. Eller endnu værre, sammen med mine forældre."

"Nå?"

"Ja, jeg har næsten lige slået op med min, ja, ex er det vel så, og så har jeg jo ikke det bedste forhold med mine forældre."

"Ej, det er jeg da ked af at høre."

"Lad hver med det, sådan har det været i et stykke tid. Det troede jeg, at jeg havde nævnt. Nårh ja, og så fungerede det bare ikke mellem mig og min ex." James trak på skuldrene. "Det har du ikke, men fuck nu det. Er du helt 100 på, du er okay?"

"Ja, Benjamin, det er jeg, og jeg vil ærligt talt hellere have det sjovt sammen med dig end at snakke om mit depressive forhold til mine forældre." Det fik Benjamin til at smile og det var som om, hans kinder blev lidt røde. "Jeg ville bare være helt sikker. Nå, er du mæt eller kan du også spise ris a la mande?"

"Jeg kan altid spise ris a la mande, faktisk er jeg verdensmester i at spise det." Benjamin begyndte at rydde deres tallerkener væk, og fandt en stor skål, en lille karton kirsebærsovs og to mindre skåle frem. "Jaja, lad os nu se, jeg er ret sikker på, jeg er bedre."

"Det tvivler jeg stærkt på," sagde James og klappede sig på maven. De grinte og begyndte at fylde deres skåle til randen med ris a la mande. Alt sammen i et forsøg på at se hvem, der kunne spise mest, før de brækkede sig.

Lejlighed 29

af Alice Sørensen

Annika fløj gennem gaderne på hendes babyblå cykel. Hendes kat var første prioritet, den vigtigste gave var endnu ikke blevet købt. Hun havde holdt øje med den julekalender siden sidste år, nu var den endelig kommet i butikkerne. Hun skulle bare have den 'Special edition' kattemadsjulekalender. Tænk bare, en ny smag hver dag i 24 dage. Det må være enhver kats drøm. Annikas øjne tændtes med flammer af beslutsomhed, hun hastede videre ned til den lokale Lidl. Hun kunne nu se det blå og gule skilt i horisonten, hun var næsten fremme. Annika ræsede gennem den næsten tomme parkeringsplads, hun kastede sig ned fra den babyblå cykel og smed den fra sig på asfalten. På rekordtid stod hun utålmodigt foran den automatiske skydedør. Dømmende og undrende blikke fulgte hende, mens hun løb gennem butikken i søgen efter julekalenderen til hendes elskede kat.

Annika endte foran en hylde overpyntet med julefarver og ubrugeligt bras i kæledyrs afdelingen. Lige der, midt blandt uduelige ting og julepynt, stod guldklumpen, hun ledte efter. Hun var næsten bragt til tårer, da hun stod der med kattens fødselsdagsgave i hænderne. Julekalenderen var perfekt; tun, makrel, fjerkræ; den havde det hele.

Hendes rejse hjem var afslappet og rolig, hendes cykel var blevet, hvor hun havde smidt den, og der var ingen hast, intet at bekymre sig om længere. Hun satte sig op og satte fra, mens sne langsomt begyndte at dale ned fra himlen. Annika ankom til lejlighedskomplekset hun boede i, hun stillede cyklen op ad cykelskuret udenfor og rodede rundt i sin taske i håb om at finde hendes nøgler et sted deri. Hendes cykel stillede hun ind i cykelskuret, efter hun fandt nøglerne i hendes taske.

Opgangen i bygningen var kedelig og farveløs, der var ingen tegn på juletid på de tomme vægge. Annika vidste, at mange af hendes naboer var julefanatikere, og allerede havde pyntet op i deres lejligheder. Selv var hun ikke en stor tilhænger af, at 'julen starter i november' klubben, og foretrak at holde sig på afstand af de overbegejstrede sjæle, når juletiden kom. Eftersom hun levede blandt entusiastiske naboer, var det dog begyndt at blive svært at undgå dem.

Annika åbnede døren til lejligheden og blev straks mødt af et blødt, behåret væsen, der gned sig op ad hende. Hun lukkede døren bag sig og lagde hendes ting fra sig på køkkenbordet. Annika tog sin kat op og satte den på bordet.

"Tillykke med fødselsdagen, Stjerne. Du har været min bedste ven, siden jeg så dig for første gang i den lille kasse uden for Rema. Tillykke med de 4 år!" Stjerne så uinteresseret på julekalenderen, der blev skubbet op i dens ansigt, puffede med poten til fødselsdagsgave. Det var alt Annika behøvede at se for at overbevise sig selv om, at Stjerne var glad for hendes nøje udvalgte gave.

Juletid var virkelig årets bedste tid.

Lejlighed 30

Af Mathilde Søgaard

Jul i Coronaland

Julen er hjerternes fest. En tid, hvor vi samles og synger og fejrer livet og hinanden. Men for vores hovedperson, Julie, var denne Jul ikke, som de mange andre hun før havde oplevet. For denne Jul kunne hun ikke samles i den trygge duft af hendes barndomshjem. Denne Jul kunne hun ikke bage småkager med sin far eller lave konfekt med sine små nevøer. Nej, Julie var tvunget til at bruge Julen alene i sin lille studielejlighed. Jovist, havde hun pyntet lejligheden med nisser hist og her, og en lang guirlande hang igennem hele lejligheden. Julie havde endda pyntet sin store bregne med de få Julekugler, hun havde, men i skæret fra de mange stearinlys sad hun alligevel i sin lænestol og kunne slet ikke mærke Julen.

Julie talte på sine fingre. En, to, tre, fire. Fire dage var det, siden hun sidst var uden for lejlighedens dør. Og alt sammen fordi hun krammede den forkerte til firmajulefrokosten. Julies mor havde været forbi tidligere på dagen med and, kartofler, brun sovs, risalamande, vaniljekranse, pebernødder, Juleskum, humlegumlekage og fedtebrød. Maden fyldte hele køleskabet og fik det til at se helt hjemligt ud, men det var ikke det samme uden duften til at fylde hele huset og uden dampen liggende op ad alle vinduerne som det eneste tegn på varme. Julie rejste sig fra stolen endnu med tæppet snoet omkring sig og åbenbarede lejligheden for det kridhvide lys fra køleskabet. Hun tændte mikroovnen og stirrede blindt ud af vinduet. På den anden side af gaden, så hun lejligheder med gyldne Juletræer og åbne vinduer med damp, der langsomt sivede ud i natteluften. Julie faldt først ud af sine staver, da hun hørte bippene fra mikroovnen. Med ét vågnede hun op og tørrede hastigt tårerne fra sine kinder. Nej, ikke alle Juleeventyr er ren lykke.

Da Julie havde spist færdig og vasket op, satte hun sig tilbage krøllet sammen i sin stol og kiggede på Juletræet. Julie havde altid elsket Julen. Hun var et decemberbarn, født med nissehue på. Nu sad hun og kiggede længe på sit alternative Juletræ. Det var den samme glød som året før, og de mange andre år før det. Men ingen børn legede i lyset fra lyskæden, og der var ingen pebernødder i kræmmerhusene. Sofaen var tom og langt fra tætpakket med familie, der ventede på, at Jesper Fårekylling bød velkommen. Ingen sang fyldte stuen, og der var ingen gaver at spionere på under træet. Ja, det var jo slet ikke rigtigt et træ. Det var helt forkert. Det var tydeligt for enhver. Julie mærkede det også. Stilheden rungede i hendes hoved. Hun begyndte at synge. Bare så stilheden ikke ville larme sådan.

Glade jul, dejlige jul
engle daler ned i skjul!

Sådan sang hun. Sirligt og vemodigt. Hun savnede lyden af sin mors stemme. Savnede børnestemmerne, der kunne nå de høje toner, men ikke ramme en eneste. Hun vidste, at deres stemmer lød et sted. Men det var langt fra hende. Endelig gav hun slip på tårerne, der havde hobet sig op i hendes øjne.

Men så! Med et hørte Julie et bank inde fra væggen. Hun kiggede nysgerrigt og forbavset op. Nej, det var nok bare noget, hun bildte sig ind. Men som hun havde tænkt tanken hørtes endnu et bank. Det var helt sikkert virkeligt. Men Julie slog det igen hen. Det var sikkert bare familien fra nummer 38.

Det var dog underligt, for der plejede ikke at være så lydt. Pludselig hørte Julie også en

lille stemme. “Nu må vi snart være der. Tror du ikke, Put?”. Julie var begyndt at tro, at hun var skør, men så kom en lille hånd ud af væggen. Ja, nu var hun sikker. Hun var virkelig blevet skør. Hun hørte et varmt grin, før også et ben fandt vej gennem væggen. Pludselig stod en lille mand stolt med armene i siden og kiggede på hende. Julie stirrede forskrækket. Hun kunne slet ikke bevæge sig. Hun stod bare og kiggede. Den lille mand foran hende var kun halvt hendes højde. Han havde slidte træsko på, men hans posede rød- og gråstribede bukser dækkede dem næsten. Han havde en rød og fnugget uldtrøje på. Om halsen havde han snoet et gråt halstørklæde. Han havde tykke, røde æblekinder. Under hans hue stak brunt tjavset hår frem. Ja, og huen - den var rød.

Endnu en lille en kom ud af væggen. Og så en til. Pludselig stod så tre af dem foran Julie, der stadig bare stirrede. “Dav,” sagde den første af dem så. Han kløede sig lidt på næsen, da Julie ikke svarede. En af de andre lænede sig ind mod ham og hviskede: “Jeg tror, hun er i chok”. De kiggede lidt på Julie og så på hinanden. Nu fortsatte den første. “Ja, jeg hedder altså Aske. Og det her, det er Put, og det er hans søster Pil”. Julie kunne ikke tro sine egne øjne. “Er I… Er I… nisser?,” fik hun endelig fremstammet. Der begyndte de alle tre at klukle. Aske holdt sig på maven, og Pils blonde fletninger fløj om hendes hoved. “Ja, selvfølgelig da,” sagde Put stadig grinende. “Vi hørte dig synge, og så ville vi jo bare være med,” sagde Pil med et stort smil. Julie vidste ikke, hvad hun skulle stille op med de tre små nisser. Det var jo ikke til at tro. Men de var der virkelig. Og da Julie begyndte at forstå det, vidste hun også, hvad det betød. Hun skulle ikke være alene denne Jul.

“Vil I have noget saftevand?” spurgte Julie tvivlende. Hun vidste stadig ikke helt, hvad hun skulle stille op med nisserne, men hun blev en hel del mere sikker, da de tre i kor hvinede “JA”. Nisserne luntede med Julie ud i køkkenet, hvor hun hældte tre store krus saft op. Det første rakte hun til Aske, der drak alt saften i én enkelt slurk. Det gjorde de andre også. De tørrede sig alle tre om munden med ærmet og kiggede så forventningsfuld på Julie. “Jeg tror snart, de andre kommer,” sagde Put med et glimt i øjet. “De andre?” gentog Julie spørgende, men blev afbrudt af Pil: “Ja, hør bare - Gammelfar har banjoen med!” Nisserne løb på deres korte ben hen til hullet i væggen. Julie gik også derhen og blev igen overvældet, da flere nisser kravlede ud af det lille hul. En, to, tre, fire, fem, seks, syv talte hun. Og med ét var hele lejligheden fyldt. Julie vidste ikke, hvad hun skulle gøre. Men så begyndte Gammelfar at spille, nisserne begyndte at danse og Pil kiggede glædeligt op på Julie med klare blå øjne og sagde: “Nu er det endelig Jul!”.

Ja, nu var det Jul, og Julie blev i samme sekund overvældet af glæde. Hun greb Askes arm og sang med på alle deres sange. Hun vidste slet ikke, at hun kendte sangene, men da hun først kom i gang, var hun ikke til at stoppe. Hun svingede nisserne i sine arme, til de blev helt rundtossede. De dansede på møblerne og hoppede til lyden af Gammelfars banjo. Lejligheden blev fyldt af den høje latter og duften af varm risengrød. Imellem sangene spiste de af deres godteposer og kiggede til pebernødde-dejen, før de igen gik i gang med dansen. De dansede alle arm i arm og løb som en kæde igennem lejligheden. Julie lo og sang og dansede og prustede hele Julenatten. Til sidst slog klokken tolv og nisserne måtte skynde sig hjem. Julie selv faldt udmattet sammen på sofaen, hvor hun faldt smilende i søvn. Ja, hun så slet ikke, da jeg vinkede til hende fra min kane.

Lejlighed 31

Af Alba Houmøller Bloch

Selvom lejligheden var tom, levede minderne over det hele. De havde haget sig fast til rummet, som lys langs loftet. Sofie trak en skammel til sig, og skubbede den op mod væggen. Når hun stod der, på det øverste trin, blev det muligt at nå de glitrende pærer. Hun blev for en stund, og betragtede minderne, der flaksede rundt i glaskuglerne. Hun længtes efter at sætte dem fri. At lade sig fortabe i den nostalgiske bekymringsløshed, de var – hendes mors tid i lejligheden, omdannet til lys på en kæde. De var alt, der kunne holde Sofie med selskab denne jul.

Hun rakte efter en bestemt lyspære. Den var fyldt af noget, der glimtede. Som antydningen af en stjernehimmel, og omsluttet af en svag brummen under hendes håndflade. Mindet var lunt. Hun trak til. En svag sitren løb igennem hende, idet pæren slap kæden. I stedet for at dø ud, glødede den nu blot med fornyet kraft.

Hun tog mod til sig; Sofie vidste, at det var mindet om hendes mor, hun ville blive mødt med. Hun havde fået større kontrol over tårekanalerne efter at have tilbragt dagene blandt sin mors ting, men det her var anderledes.

Møblerne var blevet hentet om morgenen. Hendes nips og pyntegenstande havde Sofie pakket i kasser, og stablet i soveværelset. Nu var kun minderne tilbage. Det var konfrontationen med dem, hun havde frygtet mest.

Med hjertet hoppende i brystet, løsnede hun grebet om glaspæren. Lyset skar hende i øjnene, blændede hende, viskede stuen ud, og erstattede den med mindet om åbne altandøre. Billedet var mørkt. Sent om aftenen, hvor kun lyset fra vinduer, og stjerner sløret af forurening, oplyste Sofies mor. Hun hvilede armene på altanens gelænder, og betragtede bilerne, der blev sluset igennem gaden af byens skiftende lyskryds. Hendes mors grålige hår blev strøget tilbage af vinden. Hun snakkede med nogen, gik det op for Sofie. Nogen inde i lejligheden.

Snart kom den fremmede til syne i døråbningen. En gammel mand – langt, hvidt skæg dækkede hans bryst, og en skjorte hang løst om den hule brystkasse.

”Ejner?”

Sofies mor vendte sig mod manden, der havde kantet sig igennem dørene. Han gik hen til hende, og lagde hænderne på altangelænderet. Omkring sin hals havde Ejner viklet et stribet halstørklæde. Sofie genkendte det som sin mors strik. Hun huskede at have set det halvfærdigt, uden at have spurgt hvem det var til - hendes mor strikkede så meget. Lyden af dansende strikkepinde, havde været en evig melodi omkring hende. Nu lå strikketøjet stille, og Sofie havde skilt sig af med de uafsluttede projekter.

”Jeg vil bare gerne sige tak, igen,” sagde Sofies mor i mindet.

”Hvad takker du for?” Ejner stemme var en hæs, behagelig summen. Han løftede en hånd, og lagde den på hendes. Den rystede let.

”Bare… Hvad skulle jeg gøre uden en ven som dig?” Sofies mor så på Ejner. Øjnene var våde. ”Så ville jeg have holdt jul alene. Ved du godt det?”

”Jeg er her også næste jul,” sagde han. ”Husk det. Så snart jeg er færdig med kemo, skal jeg nok blive god igen.”

”Selvfølgelig.” Sofies mor snøftede, og tørrede kinderne i ærmet. De stod nogle øjeblikke og samlede sig. ”Skal vi spise de honninghjerter eller hvad?”

De to gik tilbage ind i lejligheden. Farverne på deres tøj gled ud, mens mindet forsvandt for Sofies blik. Lejligheden var vendt tilbage.

Hun havde sat sig ned på skamlen, mens mindet i glaspæren havde udspillet sig. Nu forstod hun, hvad de glimtende lys bag glasset havde været – vinduerne over for altanen. Bilerne

der susede forbi, og lyskæderne der havde spejlet sig i hendes mors tårefyldte øjne.

Sofies ansigt var varmt af tårer. Der var noget komplet håbløst over at sidde der, og fortabe sig i minder og dårlig samvittighed på juleaften. Alligevel måtte hun se mere.

Hun lagde mindet fra sig på gulvet. Lyset dæmpedes en anelse, men levede stadig derinde. Nu stillede hun sig op på skamlen igen, og betragtede årevis af minder om sin mor. De flyttede sig rundt på ledningen nu – i nøjagtige baner gled lyspærerne ned, og overtog den tomme plads, hvor hun havde plukket et minde. Sofie greb det nærmeste.

Ejner og hendes mor igen.

Og de to, i det næste minde også.

Og det næste.

Ejner var over det hele. Og hendes mor havde intet fortalt om ham.

Sofie kravlede ned fra skamlen, og så på samlingen af minder om sin mor og Ejner. Der var kommet en lille stabel.

Han havde været hendes genbo, viste det sig. Ejner havde holdt hende med selskab i ensomhedens stunder, og hun havde plejet ham, når kræften blev mest aggressiv og holdt ham bundet til sengelejet.

Når Sofie ikke var der, var Ejner trådt til. Sofies mor havde haft brug for hjælp, selvom hun havde overbevist sin datter om det modsatte.

Sofie rejste sig. Hun gravede i kasserne med sin mors ting, og fandt en fletkurv. Hun vidste, den havde stået ved siden af lænestolen og været fyldt med garn og nørklerier. Hun skrabede minderne sammen, og lagde dem i kurven, så de klirrede mod hinanden. Pærernes lys blinkede vildt, og faldt så ind i en fælles rytme. En pulserende, næsten levende takt. Hun pjaskede vand i ansigtet på badeværelset, redte håret, og fandt en pakke pebernødder i sin håndtaske, før hun begav sig ud ad døren.

Mod al forventning havde Ejner formået at leve længere end Sofies mor. Nu håbede hun, han var her endnu.

Sofie krydsede gangen med bankende hjerte. Længe, stod hun, og stirrede på dørskiltet. Nr. 26. På en lamineret papirstrip under dørspionen stod navnet: Ejner Henriksen.

Hun løftede armen til en banken. Der gik et øjeblik. Fodtrin hørtes fra den anden side. Så hørtes et klik, døren svang åben, og afslørede en mand på den anden side. Han havde klippet skægget siden det sidste minde, Sofie havde set af ham, men ellers lignede han sig selv.

”Sofie?,” sagde han, før hun havde nået at åbne munden. Det gav et gib i hende. Hendes mor havde fortalt ham om sin datter.

”Er det dig, der er Ejner?”

Manden så granskende på hende. En hjemlig duft af julebag sivede ud af lejligheden bag ham.

”Ja.”

”Må jeg…” Hun tøvede. ”Må jeg komme indenfor, et øjeblik?”

Ejner nikkede, og holdt døren åben. Sofie takkede ham og trådte ind på dørmåtten. Pærerne i fletkurven klirrede let med hvert skridt. Hun tog skoene af i entreen og fulgte Ejner.

”Jeg er ved at bage honninghjerter,” sagde han.

Hun var gået med ham ud i køkkenet, hvor han åbnede ovnen og stak til kagerne med en gaffel. Så lukkede han ovnen igen.

”Jeg plejede at bage dem med din mor.”

”Det ved jeg,” sagde Sofie. ”Jeg har en gave til dig.”

Ejner vendte sig væk fra ovnen.

”En gave?”

”Minder om dig og min mor.” Hun holdt en pære op. ”Der er et minde for hver lyspære. Jeg tænkte, du ville få glæde af dem.”

”Hvor betænksomt af dig. Din mor var et godt menneske, og en god genbo.” Ejner havde et meget indgående blik, og han havde fanget Sofies. ”Fru Jacobsen var min bedste ven. Det

gjorde mig meget ondt, at hun måtte gå bort allerede nu."
Sofie kunne ikke andet end at nikke, hvis hun ville undgå at græde.

"Hun holdt meget af dig, at du ved det," fortsatte Ejner. "Det må du aldrig betvivle." Han lagde en hånd på hendes skulder, og gik så ind i stuen.

"Jeg har brug for din hjælp til at sætte julestjernen op. Benene er ikke hvad, de var engang." Han pegede mod juletræets top. "Din mor plejede at gøre det. Kan du måske hjælpe mig den her gang?"

"Selvfølgelig."
Sofie satte kurven fra sig, og satte stjernen på juletræets top.

Derefter slog de sig ned i sofaen. Det føltes naturligt at snakke med Ejner. Emnet faldt hurtigt på Sofies mor. Ejner kunne fortælle om sider af hende, Sofie ikke havde kendt, og Sofie om det Ejner aldrig havde fået at se. Det var en forunderlig følelse. Det med at dele et andet menneske. Selvom de to sad alene i den lille stue, boede en ekstra person imellem dem - henne i stolen sad Sofies mor. Vækket til live af deres minder og historier. Sofie smilede ved tanken om hende, siddende der. Hun ville have strikket. Det grå hår ville være samlet i en hårklemme, og hun ville bære en poncho udover kjolen. Billedet af hende, der før havde været halvvejs glemt og udvisket, stod pludselig lysende klart.

Ejner havde hentet de færdigbagte honninghjerter, og stillet dem på bordet mellem dem.

"Det var din mors opskrift."

De spiste en honningkage hver, i stilhed. Der var nok følelser i rummet til at udfylde timer uden ord.

"Tak fordi du kom," sagde Ejner. "Jeg havde forventet en ensom jul, men det er lidt som om, hun stadig er her, du ved. Når man snakker om hende."

Sofie nikkede.

De blev enige om at hænge lyspærerne op. I fællesskab, plantede de dem rundt omkring på træet. De var julekugler med hver sin historie. Hver sit billede af Sofies mor.

Så trådte de tilbage, og betragtede værket. Der var ikke så meget at sige – det var smukt på sin egen måde, en trist måde. Alligevel følte hun en fornyet ro et sted i sit sind.

"Glædelig jul," sagde hun.

Lejlighed nr. 32

af Nette Fjalland-Witte

Jeg zoner ud i en sløret sværm af smagløse julehjerter hængende i dugvåde vinduer og duften af brun sovs og kartofler.

Jeg nægter at ane den anspændthed, jeg sidder lige midt i, og det brag, der prøves at undgås.

Jeg overvejer alt, der ledte op til denne situation; far der mødte mor i Thailand. Mor der faldt for den solbrændte dansker med det lille glimt af det skandinaviske luksusliv.

Før de vidste af det, var der gået et år og de befandt sig sammen i en lejlighed på Lystrupvej i færd med at pynte til jul.

Mor som knap kunne dansk og kun engelsk med en tyk accent. Far der håbefuldt ønskede, at hun skulle møde farmor og farfar, som så glædeligt lukkede det nye ægtepar ind i varmen.

Jeg overvejer, hvorfor de mente, at det var en god idé, at mor skulle med til den årlige julefrokost og lade hende sidde og se dum ud, når hun hverken vidste, hvem Jesus eller Julemanden var.

Endnu et år lod de gå og de fødte mig og lidt senere Liam.

Som et barn med en pæredansk far på udkig efter den perfekte familie og en mor, der blindt fulgte hans stræben, var det forvirrende. Det var tydeligt, at vi ikke var den ordinære kernefamilie og både Liam, mor og jeg mærkede det ofte. Nogle sendte os mistroiske blikke, andre foretrak at gå i en bue udenom os og de værste råbte skældsord til os på åben gade. Også selvom du bare en lille 9-årig dreng, der er på vej hjem fra skole.

Men far benægtede stadig stridigt alt det, vi følte og oplevede, og selv da Liam blev mobbet og drillet ude i skolegården, var det ikke fordi, vi var anderledes. Slet ikke underlige. Vi var som alle de andre og det mindste, vi modsagde det, var lyv.

Det var muligvis, da Liam begyndte at indse, det jeg havde kendt til i årevis, netop at vi ikke hørte til her, det gik galt.

Han sagde det til far, hvis reaktion var overvældende. Fars ellers fesne karakter tog til og vendte den klemte lejlighed på hovedet. Lamperne lå smadret på det plettede gulvtæppe og samtlige stoleben var gået til i episoden. Alt i mens mor blot stod ovre i hjørnet med rædsel i øjnene.

Fars ellers blide øjne og buttede kinder. De dybe smilehuller og panderynker. Fregnerne og den kluntede tryne. Alt det havde fordrejet sig til et ansigtsudtryk, der jagede både mor, Liam og jeg væk dagen efter.

"He is not the man, I met back then," sagde hun til os. Måske havde hun ret, tænker jeg.

Det er mange år siden, og far ser igen ud som den mand, hun mødte den dag i Thailand. Han fandt en ny kone via en opblæst yogasession længere nede i kvarteret.

En blond, blåøjet kvinde med tynde yoga arme og skæve tænder ved navn Regitze.

'Han er nok bare mere lykkelig sådan,' røber mine læber ubevidst.

'What?' siger mor tvært.

'Ikke noget.'

'No, just say it, Gustav.' Hun kunne aldrig sige mit navn ordentlig. Det var jo også selvfølgelig far, der valgte det i sin tid.

'Don't mumble and stare out the window like that. It's weird,' fortsatte hun.

'Gustav behøver vel ikke sige det, hvis han ikke har lyst. Ik' også, snuske,' indskyder Regitze fra den anden side af spisebordet.

Det var dumt gjort, for mor hader, når folk blander sig. Specielt 'Little Miss Danmark' her med pædagoguddannelse og årligt spaophold.

Jeg kniber øjnene en smule sammen.

'I don't think, it's any of your concern,' siger hun brat. Hun ville lyde skræmmende, hvis det ikke var for hendes akavede accent.

Regitze tager et hurtigt åndedræt og beslutter at lade det ligge.

'Jov, selvfølgelig, det har du ret i.'

'Jep!,' råber Nicoline lidt for muntert i hendes højstol ved siden af Regitze.

Nicoline blev født midt i stormen i 2018. I blæst og slud på en kold november nat blev hun taget med kejsersnit på Skejby Hospital. Far og Regitze havde været så bekymret i månederne op til. De havde købt samtlige onesies og rangler og havde været lykkelige, da hun endelig, efter flere timer på hospitalet, blev født. Nicoline var nok den eneste uskyldige i denne familie. Regitzes guldklump og fars engel.

Regitze lo hjerteligt ved Nicolines ubetingede glæde. Selv hos mig efterlod Nicoline et lille smil i mundvigen. Det var noget med hendes tynde blonde lokker og buttede kinder. Den måde hun spjættede i stolen på og sådan hun lyste op ligesom lyskæderne uden foran vinduet.

‘Hvad laver Liam egentlig?,’ spørger far forsigtigt. Jeg ved udmærket, hvad han hentyder til.

Mor rømmer sig og skal lige til at svare, da jeg afbryder.

‘Han havde vist travlt. Han skulle ud til en ven og spille noget fodbold, så han er klar til kampen næste lørdag.’

Liam havde aldrig helt tilgivet far og den drejning alting havde taget, og han havde hverken nogle planer eller nogen fodboldkamp næste lørdag.

‘Ok, det var da en skam. Han er altid velkommen en anden gang.’ Far smiler uskyldigt til os.

Jeg smiler igen og betragter mor ud af øjenkrogen. Jeg ved, hun har lyst til at lave en opildnet kommentar.

‘Selvfølgelig.’

‘Hvem er Liam?’ Mit hjerte springer kort et slag over. Alle er helt stille. Nicoline kigger uskyldigt på os, og mener ingen skade i hendes spørgsmål, men hun bekræfter kun den virkelighed, vi alle undgår. Hvem er Liam? Hvilken familie prøver vi lige at være?

‘Min bror,’ siger jeg forhastet, ‘vores,’ tøver jeg.

Nicoline overhører min sidste kommentar.

Hun udgyder et lille drømmende støn og mumler ‘En bror? Jeg gad også have en bror.’

‘Det har du jo også, søde Nicoline,’ siger Regitze febrilsk. Hendes blik farer nervøst rundt og nærstuderer alles reaktion langs det runde bord. Fra mors kølige udtryk, til fares løftede øjenbryn og panderynker.

‘No.’ Mors stemme er hård og kold.

‘Hvad mener du med ‘nej’? De er da trods alt søskende.’ Far retter mor.

‘No, they aren’t.’

Den allerede lille lejlighed snævrer sig ind og luften bliver tung og svær at indånde.

‘Det er de sgu da. For Helvede, May. Du kan da ikke bare fralægge dem deres kendskab.’ Jeg kan se hans hud får rødlige plamager af vrede.

‘No, they aren’t siblings, Jørgen. They are nothing alike. Liam and Gustav are mine, and that girl of yours doesn’t belong with us. Do you really want me to take care of her too, when you bullshit her, like you did to the boys? I won’t fix your mistakes again.’

‘Hva’ fanden har du at sige? Du skal slet ikke blande dig på den måde. Jeg har aldrig forladt nogle her,’ afbryder far.

Lydniveauet stiger hastigt, og jeg kniber igen øjnene hårdt sammen og håber, at når de åbnes igen, er det hele væk.

‘You try fucking covering it up with this lousy christmas dinner. You know, I hate this kind of thing. I and the boys don’t even believe in your shitty christianity.’

‘Det er sgu da lige meget, om I tror på det eller ej. Det er jo tradition for helvede. Det er bare sådan, man gør i en rigtig familie.’

Far skubber stolen væk under sig og læner sig truende ind over bordet.

‘You only think about yourself and your stupid idea of fitting in.’

‘Fucking undskyld, jeg gør jo alt, hvad jeg kan!’

‘Try not thinking about yourself for once, Jørgen. Are you...’

‘Sorry, ok! Sorry, May.’

‘Liam don’t want to see you.’

‘Det ved jeg! Tror du ikke, jeg har regnet det ud.’ Fars øjne bliver våde og blodskudte og skinner blanke i lyset af George Jensen-lampen over spisebordet.

De råber højt. Selv når jeg holder hænderne for ørene og lukker øjnene, forsvinder det ikke. Jeg rejser mig stille op og prøver at få et ord indført. Prøver at stoppe det kaos, jeg så tit har været vidne til.

Alt jeg kan nå, at tænke er, at det er godt, Liam ikke er her.

De stopper først ved lyden af barnegråd. Nicolines gyldne lokker afskærmer hendes foroverbøjede hoved og de små tårer, der triller ned af hendes kinder.

'Nu holder I kæft,' siger jeg. De kigger på hinanden velvidende om, at de ødelagde det igen. Igen.

Regitze sidder tyst med munden åben. Lamslået og forvirret over hvor hurtigt tingene tog til. Jeg går hen til Nicoline og løfter hende ud af højstolen og op på min arm og svajer let i kroppen. Hun læner sig tungt ind mod min overkrop og strammer sine små arme omkring mig i et længselsfuldt kram.

En varme fylder mig og letter trykket af skuldrene. Jeg mærker, hvordan jeg selv har lyst til at læne min kind mod hendes pande og svaje frem og tilbage, til mine ben bliver trætte. Hendes gråd dør hen, mens vi står i vores stille vals.

'Jeg er hendes bror, ok.' Det er en konstatering. 'Og hun er min søster.'

Jeg stirrer på både mor og far, May og Jørgen, til deres vrede forvandler sig til skyldfølelse og flovhed.

'Nå, men I voksne har vist brug for en pause,' belærer jeg dem.

'Ja, det er nok en god idé. Så kan vi også sunde os inden desserten,' tilføjer Regitze.

'Yes, I will go for a smoke then.'

Et øjebliks stilhed lægger sig i rummet, inden far tager modet til sig og spørger: 'Skal jeg ikke også lige gå med?'

Vi alle stopper op i et sekunds forvirring og kigger på mor. Hun fatter først ikke, at det er hende, han taler til, da han igen spørger: 'Vi kan gå ud på altanen og få noget frisk luft og en smøg.'

'Yes.. yes. Of course,' siger hun lettere forbløffet.

'Jamen, så vil jeg da rydde af bordet.' Regitzes stemmer er skinger og anspændt. 'Det er vist også tid for Nicoline at gå i seng, ikke også skatter,' smiler hun til Nicoline.

'Jeg skal nok tage hende, Regitze.'

Hun kigger først skeptisk på mig, men accepterer hurtigt og lader mig bære Nicoline ind på hendes værelse. I det lille værelse er væggene lyserøde og på dem hænger små hjemmelavede malerier.

Nicoline klemmer sig tættere ind mod mig og hviler sit hoved på min skulder. Hun får et sidste glimt ind mod køkkenalrummet og når lige at svare godnat tilbage til Regitze, inden jeg stille skubber døren på klem.

Jeg bøjer mig ned, ligger hende ubesværet på sengen og sætter mig for fodenden og kigger på hende, der kæmper sig under dynen.

'Skal jeg ikke i nattøj først?'

'Nej, ikke i aften. Det gider vi ikke, gør vi.' Jeg blinker diskret til hende og hun svarer med et lille smil.

'Er du virkelig min bror?'

'Ja.'

'Men du ligner mig slet ikke.'

'Det ved jeg, men man behøves vel ikke at ligne hinanden for at være søskende.'

Hun strækker armen frem og forsøger at røre mit hår. Jeg bøjer hovedet en smule og lader hende røre mit krusede hår.

Hendes hånd kører ned på min pande og ned langs min næseryg, så hendes buttede pegefinger prikker min næsetip.

'Du ligner mig slet ikke,' gentager hun.

'Det er kompliceret,' sukker jeg. Jeg tænker mig om. 'Ved du, hvordan jeg ved, at vi er søskende?'

Jeg fanger hendes opmærksomhed og hun fjerner sin hånd fra min næse og lægger den fladt ned langs sig selv.

'Hvordan?,' spørger hun nysgerrigt. Hendes grønne øjne lyser og jeg genkender dem i mig selv og i Liam. Sådan et blik har jeg set tusinde gange før.

Jeg putter hende forsigtigt og fører dynen op til hendes hals.

Jeg påtager mig en dramatisk fortællerstemme og siger: 'Vidste du, at nisser lever tusinde år. De går i bitte bitte små dragter i rød og gul og for enden af deres tæer...'

Jeg hiver blidt i hendes højre storetå, så det giver hende et chok. Hun hviner af fryd og latteren gør mig glad.

'...har de små klokker. Så kan man høre, når de trasker af sted. Kling klang, kling klang, lyder det.'

Hun kigger fortryllet på mig og griner ved tanken om de klodsede nisser. 'Det siger far altid,' svarer hun.

'Ja, det gør vores far nemlig.'

Hun smiler tilfreds. 'Jeg har en bror!,' råber hun, mens hun sparker benene glædesfyldt.

Jeg fanger hurtigt hendes ben under dynen og lægger dem til ro igen.

'Kan du så også den med Jesus?' Hun kigger intenst på mig med et glimt af juleglæde.

'Nej, jeg ved ikke så meget om Jesus. Selvom vi er søskende, er vi ikke helt ens. Anderledes, hvis man tør kalde det det.'

'Hvorfor?' Hendes øjenbryn rynker sig.

'Du sagde, vi ikke ligner hinanden. Mit hår er sort og stift, dit lyst og blødt. Din hud lys og dine kinder fregnede. Min næse større og mine øjne mørke. Jeg tror hverken på jul eller Jesus.'

'... Hvad med Julemanden?' udbryder hun.

'Ikke det helt store.' Jeg giver et undskyldende smil. 'Jeg tror på noget, der hedder Buddhisme. Jeg fejrer slet ikke jul.'

'Hvorfor er du så med til vores julefrokost?'

'Fordi det, synes far, var en god idé.'

Hun ligger og kigger på mig.

'Hvad gør man så med en bror? Hvad laver man?,' spørger hun.

'Hmm. Man hygger sig. Leger sammen, fortæller historier og hvad end man har lyst til.'

'Kan vi så lege i morgen?'

'Ja, det tror jeg godt, vi kan. Jeg tror endda, jeg vil fortælle dig endnu en historie så.'

'Ja! Gør det.' jeg tager et øjeblik til at værdsætte hende og nyder hendes ubekymrede glæde. Hun minder mig om Liam, da han var mindre.

'Jeg er glad for at have en bror,' afbryder hun min tankestrøm, 'Jeg er glad for at have dig som bror.'

Hun sætter endnu engang et smil på mine læber.

'Jeg er også glad for at have dig som søster, men nu skal du altså sove. Godnat, Nicoline.'

'Okay, så. Godnat,' gaber hun.

Jeg rejser mig, slukker lyset og vender mig en sidste gang om mod hende for at sige 'sov godt, søster'.

De sidder stille og rolig omkring spisebordet, da jeg kommer tilbage.

'Fik du puttet hende?'

'Jov, selvfølgelig.'

'Var hun til at få til ro?,' spørger far.

'Ja, jeg fortalte hende den historie om nisserne, du altid fortalte til mig, da jeg var lille. Hun er vild med den.'

Både far og mor smiler i mindet om den lykkelige barndomsstund og gav endda hinanden et fredfyldt blik.

'We have been offered to come next year to the christmas dinner, what do you say about that, Gustav?'

Mor kigger håbefuldt på mig, og det gør mig glad at se hende så lettet.

'Det lyder da meget fint, måske kan vi få Liam med.'

'Yes, hopefully,' smiler hun til både mig, far og Regitze.

At se dem alle så fredelige, varmer mig og endelig ser jeg magien ved jul trods min religion. Jeg forstår pludselig idéen med lyskæderne, julestjernerne og de tusindvis af glædelige sange. Det hele giver lidt mere mening, og jeg ånder lettet op.

'Hvor herligt. Skal vi ikke skåle på det og få os et lille stykke kage.'

'Let's do that, Regitze.'

Mors accent kokser i det og vi griner alle lidt.

Lejlighed 33

af Malou Wiinberg Nygaard

De efterhånden tomme papkasser fylder overalt i den lille lejlighed. Ingrid og jeg flyttede ind i Svanedalen den første december og det er ved at være nogle dage siden. Jeg går lidt rundt og kigger i lejligheden, men jeg kan ikke umiddelbart få øje på Ingrid. Mit hjerte stopper med at banke i nogle få sekunder. Tankerne bruser ind og overtager min hjerne med lysets hast. Jeg har ikke tænkt på Mette siden, vi flyttede ind. Fornuften rammer mig heldigvis hårdt i ansigtet. Hun har ikke fundet os, ikke allerede, ikke nogensinde. "Ingrid!" kalder jeg højt fra køkkenet, jeg hører hurtigt hendes milde stemme svare tilbage inde fra stuen. Jeg går med hastige skridt og der sidder hun ganske vist, lige der i den nyindkøbte sofa, dybt optaget af hvad end det nu er for en julefilm, de viser i fjernsynet. Jeg trækker vejret dybt ned i maven og sluger klumpen i halsen.

Det slår mig pludseligt, at hun egentlig ikke burde hedde Ingrid længere. Ingrid er hendes gamle navn, et navn Mette valgte, et navn forbundet med alt for meget sorg og smerte til hendes lille hjerte. Et navn forbundet med fortid. Tilbage da hun var spæd, foreslog jeg navnet Julie. Jeg føler, at navnet passer hende, der stod Julie skrevet i hendes øjne helt fra starten. Jeg kigger hende dybt i øjnene mens hun sidder der på den brune veloursofa. Den er god nok, hun hedder stadig Julie, det vil hun altid gøre i mit hjerte. Hun er også et julebarn, terminen var den 24. december, men hun ville selvfølgelig lige ud en dag før, typisk hende. Jeg har altid holdt af juletiden, de mange lys, der varmer gaderne, duften af varm kakao, den velkendte essens af julemåltidet, sneen der falder og den kolde luft, der rammer en blidt i ansigtet som en påmindelse om, at det nu endelig er ved at være jul.

Jeg går rundt i lejligheden og prøver ihærdigt at skaffe mig selv et overblik, mens jeg pakker de sidste ting ud. Jeg vil så gerne give Ingrid den bedste jul nogensinde, og jeg prøver, jeg prøver, for hun fortjener det bedste. Førhen holdt vi aldrig jul, der var intet træ, ingen flæskesteg, intet hjemmelavet julepynt og der var heller ingen gaver under det ikke eksisterende træ. Juleglæden var blevet stukket ned med 24 knivstik i brystkassen og det var Mette, der havde gjort det, det var hende der dræbte julen. Mette hadede jul mere end noget andet, og det siger altså en hel del, for Mette hadede stort set alt. Jeg plejede dog altid at smugle et eller andet stykke julepynt ind, som Ingrid og jeg sammen kunne hænge op et sted i huset. Derefter gav jeg hende altid en lille gave, bare for at give julestemningen et svagt kunstigt åndedræt. Selvom hun kun er fem, så håber jeg, at hun om nogle år vil huske de minder. Jeg håber, det bliver de minder, der vælger at klæbe sig fast i hendes lille hjerne og ikke de andre. Jeg beder

til, at det ikke bliver de andre. Jeg er ikke specielt troende, men nu tager jeg alligevel mig selv i at bede til gud, en eller anden gud eller måske bare en eller anden i det hele taget. Hvis nogen bare kunne love mig, at det bliver de rigtige minder, hun husker.

Ingrid har endnu ikke stillet spørgsmål ved flytningen. Heldigvis. Men jeg kan jo ikke leve i troen på, at det aldrig kommer. Så hvordan forklarer jeg hende nogensinde om hendes mor, når spørgsmålene en dag melder sig? Hvordan fortæller jeg min lille pige, at hendes mor var en sindssyg sociopat. En person jeg blev nødt til at få os væk fra, fordi jeg var bange for, at hun ville fuldstændig ødelægge Ingrid. Jeg kigger igen ind i stuen, jeg ser Ingrids varme smil brede sig. Hun er ikke ødelagt endnu og det luner mit hjerte.

Jeg bevæger mig ud i køkkenet for at sætte nogle halvfrosne æbleskiver i ovnen. Jeg finder flormelis og syltetøj frem, undrende over, hvorfor man vil spise flormelis til æbleskiver, men Ingrid elsker det, så jeg køber det jo alligevel. Jeg har ikke rigtig lært at bruge den nye ovn endnu, jeg havde også problemer med den her den anden dag. Jeg har prøvet at spørge nogle af naboerne, hvordan man bruger den, men det virker altså lidt som om, at folkene i den her bygning har nok problemer selv at se til, uden mig der kommer rendende hele tiden. Jeg får dog, efter en håndfuld tid og sved, ovnen til at virke og ganske kort tid senere sidder Ingrid og jeg og spiser æbleskiverne.

Da begge vores maver er fyldte, går vi mod entréen, hvor vi tager overtøj på, som skulle vi ud i en snestorm. Der er et julemarked ikke så langt herfra, jeg så det, da vi først kørte hen til lejligheden. Jeg tænkte, vi kunne gå derhen for at kigge og Ingrid var straks med på ideen. Da jeg står og fumler med dørnøglen, ser jeg den, den blå trøje. Jeg ser den ud af øjenkrogen. Jeg drejer med en hurtig bevægelse mit hoved mod venstre, men hun er der ikke. Jeg ryster mit hoved, jeg er paranoid, jeg skal stoppe med at bilde mig selv ting ind, hun er her ikke. Vejen ned til markedet er næsten ny, og jeg går den, undrende over hvad Ingrid mon tænker lige nu. Vi snakker ikke meget, men hun smiler stadig og fra himlen falder der en spøjs blanding af hagl, regn og sne. Da vi kommer hen til markedet, ser jeg det fineste julehjerte hænge ved en af de første boder. Det fanger straks mit blik, jeg står i lidt tid og bliver helt opslugt af at stå og beundre hjertet, det samme gør Ingrid. Hjertet minder mig om hende. Jeg husker tilbage på en gang forrige vinter, hvor Ingrid stolt var kommet hjem fra børnehaven med et selvkreeret julehjerte til Mette. Mette var blevet rasende og havde stået og råbt af Ingrid, indtil der ikke var flere tåre tilbage i det lille barn. Jeg prøvede at gøre noget, men når først Mette begynder, så er der intet, der kan stoppe hende. Jeg køber julehjertet til Ingrid, selvom pengene er knap. Hun skal have et nyt minde at forbinde med et så markant stykke af julen, som vi kender den.

Da vi har strøet omkring på markedet i en håndfuld tid, spørger Ingrid efter varm kakao. Hun er virkelig min datter. Jeg stod selv, lige akkurat i dette øjeblik, og spejdede efter boden, der sælger varm kakao. Vi finder boden og får vores varme kakao serveret af en servicemindred dame med et stort julesmil. Jeg tænker over, hvor godt det er, at man stadig har folk som hende. Jeg kigger ned mod Ingrids krus, hun efterspurgte ekstra flødeskum, og det skal jeg da lige love for, at hun fik. Hun prøver at spise noget af den enorme mængde, men ender med størstedelen i ansigtet. Jeg kan ikke lade være med at smågrine lidt. Jeg hiver min telefon frem og tager et billede, jeg indser da, hvor få billeder jeg egentlig har af Ingrid. En intens følelse spredes i min krop. Det her er virkelig starten på et nyt kapitel i vores liv, et nyt, godt og trygt kapitel. Vi sætter os ned ved en af de lange røde bord-bænke sæt i udkanten af julemarkedet og drikker vores kakao. Jeg spotter skøjtebanen, der er placeret på den modsatte side af bænkene. Der skal Ingrid og jeg over på et tidspunkt. Da vi er færdige giver jeg kakaodamen et ekstra stort smil og et sødt, næsten smørret, tak.

På hjemturen sner det en hel del. Sneen lægger sig dog ikke, men den er i luften, og Ingrid prøver at fange snefnuggene på tungen. Pludselig mærker jeg svagt en snebold ramme min ryg. Kort tid efter tumler vi rundt i en intens sneboldkamp og da vi begge er plaskhamrende våde, med frosne fingre og røde næser, vender vi hjemad. Vi kommer hjem lige i tid til dagens

afsnit af Tidsrejsen, jeg tager min arm om hende og hun putter sig op til mig.

Vi er sikre nu, vi er trygge nu, vi er hjemme, jeg kan mærke det.

Tiden flyver afsted under benene på mig, og min kalender prøver at bilde mig ind, at det i dag er den 21. december, hvilket betyder, at der kun er to dage til, at Ingrid fylder seks år og tre dage til den berygtede juleaften. Det er ingen hemmelighed, at det har været en presset og stresset måned, trods alle de mindeværdige stunder med Ingrid. Men jeg føler ærlig talt, at jeg er begyndt at få noget, der minder om styr på tingene. Vi er også begyndt at snakke mere med nogle af folkene her i bygningen. Inde ved siden af i nummer 31 er der Sofie, hun græder hele tiden, det er nemt at høre, væggene her er papirtynde. Sofie er i gang med at pakke hendes afdøde mors lejlighed ned, jeg har så ondt af den pige. Og så er der jo også ham ovre fra nummer 26, Ejner, tror jeg, han hedder. Jeg har set ham slæbe utallige liter Mathilde-kakaomælk gennem opgangen lidt for mange gange. Ingrid har også fået en ven, det er lille Carl ovre fra nummer 36, de leger tit sammen. Carl er fire år og selvom han lige er en smule yngre end Ingrid, så har de det helt ufatteligt godt sammen. Jeg tror på, at det kunne være et venskab for livet, Ingrid har fået sig der. Carl bor med sin far Thomas - samme navn som jeg selv, men alligevel er vi totale modsætninger - og mormor Kirsten. Kirsten er nok en af de sødeste damer, du nogensinde kommer til at møde, og hun har virkelig bare taget Ingrid til sig, som var hun hendes egen. Hverken jeg eller Mette har et specielt godt forhold til vores forældre, derfor glæder Kirsten og Ingrids forhold mig. Jeg inviterede for nyligt hele den lille familie fra lejlighed 36 til jul hos Ingrid og jeg. Det bliver rigtig hyggeligt, det kan jeg mærke. Når nu man ikke har en større familie, end vi har, så er det dejligt, at folk kan samles på den måde og vise, at familie ikke kun er dem, du deler blod med. Jeg kigger ud på vinterlandskabet gennem den frostdækkede rude og kommer i tanke om skøjtebanen nede ved markedet. Skøjter. Vi skal ud og stå på skøjter.

Jeg lufter ideen for Ingrid, og hun bliver gladere end man nogensinde kunne forestille sig, hun hopper op og ned og er helt oppe at køre. Ingrid har aldrig før prøvet at stå på skøjter, men jeg ved at hun vil elske det. Vi går gennem markedet og ned til skøjtebanen. Jeg finder skøjter i vores størrelser og så farer vi ellers ud på isen. Ingrid klinger sig fast til mig. Hun står ret ustabilt og er konstant ved at falde på den glatte is. Jeg tror ikke, jeg har stået på skøjter siden gymnasiet. Jeg har slet ikke tænkt over, hvor meget jeg egentlig savnede det. Men selvom det er et stykke tid siden, kan jeg godt finde ud af det. Teknikken er der skam stadig.

Jeg ser en ung pige sidde på en af bænkene ude ved markedet. Jeg ved ikke, hvorfor netop hun fanger mit blik, men det gør hun altså. Måske er det fordi, at hun godt lidt kunne ligne Ingrid? Bare en del år ældre. Hun ser trist ud. Jeg har ondt af pigen og jeg tænker et sekund over, at jeg er bange for, at Ingrid skal ende som hende, trist. Jeg overvejer et øjeblik at gå over og snakke med pigen, men jeg gør det ikke. Jeg føler, det vil ødelægge idyllen i øjeblikket med Ingrid. Så vi fortsætter på vores skøjterute, som egentlig bare er kanten af banen rundt, med et par enkle fald i ny og næ. Jeg kan ikke stoppe mig selv fra at kigge i retning af den unge pige en gang imellem. Jeg tænker over, hvorfor ingen dog går over til hende, og hvad hun egentlig laver her. Jeg stopper med at spiralere, da jeg ser to folk med kurs mod pigen, to unge mennesker, umiddelbart kun nogle få år ældre end pigen selv. De snakker med pigen, om hvad hører jeg ikke. Men hov, nu rejser hun sig op, jeg ser tydelige tårer i hendes øjne. Kort tid efter begynder pigen at løbe ned af den lange gågade.

Jeg indser, at jeg helt har glemt Ingrid. Jeg kigger rundt og ser min lille pige ligge på jorden, hun må være faldet, da jeg ikke kiggede. Jeg får hende op fra den kolde is og puster på hendes knæ, så bliver alt straks bedre. Jeg skubber nu for alvor den unge pige ud af hovedet og sætter fokuset på min egen lille Ingrid. Så skøjter vi videre. Jeg spotter nu igen den blå trøje ud af øjenkrogen. Lige her, lige ude foran skøjtebanen. Jeg løfter Ingrid op og svinger hende rundt i luften, så jeg kan få et godt kig uden at skulle stå og ligne en sindsforstyrret. Hun er her stadig ikke. Jeg må stoppe med at gøre det her mod mig selv. Jeg tog Ingrid, kørte 4 timer

væk, jeg købte lejligheden i smug, jeg var så forsigtig. Mette ved ikke, hvor vi er og det kommer hun heller ikke til at finde ud af.

Hjemturen fra skøjtebanen er et af de bedste øjeblikke i mit liv. Ingrid og jeg har aldrig snakket så meget. Vi snakker om alt mellem himmel og jord. Lige fra hvad hun vil være når hun bliver stor, til livretter og yndlingsfarver. Vi går hjem under gågadens mange varme julelys og gennem sneen, der så stille er ved at dække strøget. Ingrid griner på et tidspunkt så meget, at hun græder, jeg tænker på alle de andre gange jeg har set hende græde og tygger på, at det er første gang, jeg ser hende græde af glæde. Det giver mig en mærkelig smag i munden. Mit blik træffer nu vores lejlighedskompleks, Svanedalen. Vi er allerede hjemme, jeg vil ikke have den her tur skal ende, ikke endnu.

Vi træder ind i bygningen og går op mod vores lejlighed på anden sal. Jeg hører svagt en hakkende summen, det lyder næsten som en helikopter, men hvorfor skulle der være en helikopter her? Jeg går hen til lejlighed nummer 33 og skal til at sætte nøglen i, da jeg indser, at Ingrid ikke længere er bag mig. Jeg kigger febrilsk rundt på den alt for tomme gang, før jeg kalder på hende. Hun svarer ikke, jeg løber tilbage ned af trappen, vi for få minutter siden gik op ad, men dernede ser jeg heller ingen Ingrid. Jeg løber videre op mod taget og jo tættere jeg kommer på det, desto højere bliver lyden. Da jeg endelig når derop og får åbnet døren, er lyden fuldstændig øredøvende. Jeg kigger til min venstre side og ser til min overraskelse, at der faktisk står en helikopter på taget, men hvorfor i alverden gør der det? Jeg holder mine hænder presset hårdt om mine ører. Jeg kan ikke få øje på Ingrid nogen steder. Stilhed. Dyb vejrtrækning. Panik.

Jeg kigger igen rundt og ser, at der faktisk står et menneske heroppe. Ikke Ingrid, men en ung pige, farligt tæt på kanten. “Hey! pas på du ikke falder!” råber jeg til hende, hvorefter jeg indser, at chancen for, at hun hører mig, er minimal. Hun svarer heller ikke og jeg kan ikke læse på hendes kropssprog, hvorvidt hun hørte mig eller ej. Hun træder et skridt tættere på kanten og vender sig mod mig med tårefyldte og grædefærdige øjne. Det er pigen fra skøjtebanen. Hun har vel ikke tænkt sig at hoppe, har hun? Fuck. Jeg burde gå ned igen og lede videre efter Ingrid, hvor end hun er lige nu, er hun sikkert bange. Den unge pige træder endnu et skridt tættere på kanten. Der er ikke flere skridt at tage nu. Fuck, fuck, fuck. Hvad gør jeg? Jeg er alt for langt væk til at kunne holde hende tilbage, og hvis jeg begynder at løbe, og hun bemærker, at jeg prøver at stoppe hende, så hopper hun nok. Hvor er Ingrid? Jeg skal finde Ingrid! og det skal være nu! Hvis der sker noget med Ingrid, så tilgiver jeg aldrig mig selv igen. Jeg tager stille ubemærkede skridt mod den unge pige. Hun har stået der i noget tid nu, det må vel betyde, at hun er bare lidt i tvivl. Jeg er stadig langt væk. For langt væk. Jeg træder aggressivt et skridt tættere mod pigen. Jeg har nu lige lang afstand til både døren og pigen. Døren ned til lejlighederne åbnes, og to nye mennesker kommer til syne på taget. Jeg genkender hurtigt den blå trøje. Det vil jeg altid gøre. Det er Mette. Mit hjerte stopper med at banke, da jeg ser Ingrid i hendes hånd.

Lejlighed 34

af Viola Weile

Ingen skal rejse væk fra mig. Jeg åbner døren ind til lejlighed 34. Jeg fandt dem, selvom de ikke ville findes. Men jeg har brug for dem, og jeg har brug for, at de forstår, at de har brug for mig. Jeg hører hans stemme. Jeg smiler. De er lige derinde.

"Ingrid!"

Han lyder bekymret. Men han lyder straks mere afslappet, da han gå videre ind i stuen for at se hende sidde med store øjne og se en eller anden tåbelig julefilm. Jeg har altid prøvet at holde hende væk fra den slags. Film om nisser kan umuligt gøre andet end skabe et dummere barn.

Jeg træder stille ud på gangen og presser mine øjne mod nøglehullet ind til deres lejlighed.

Jeg hører noget mærkeligt bag mig. En stemme længere nede af gangen. Det lyder spøjst. Jeg går stille nærmere. Jeg ved ærligt ikke hvorfor. Før jeg ved af det, står jeg tydeligt ved en ægte juletosses lejlighed. Nummer 22. Der er klistret et stor skilt på døren med navnet Elias Stenør.

En mand står i døråbningen, jeg går ud fra, det må være Elias. En ting er sikker, han taler åbenlyst med sig selv. Han er tydeligvis tosset. Jeg får en pludselig lyst til at ødelægge den sindssyge boble, han er i. Måske er der nisser i gangen. Måske er det bare ham. Eller måske den sorte labrador, der står logrende ved siden af ham. Så glad næsten som var den en af juletosserne i hundeudgave. Eller er det det faktum, at de begge står højlydt og gumler på et vammelt udseende kanelbrød. Jeg udbryder ihvertfald højt

"Hvad fuck laver du din tosse? Taler med dig selv. Weirdo."

Jeg vender ryggen til ham og går uden andre ord. Det føles godt på en mærkelig måde. Jeg sparker hårdt til en af nisserne i gangen på vej ned til lejlighed 33 for endnu en gang at kigge ind gennem nøglehullet. Denne her gang er lejligheden bare fyldt af mennesker. Så jeg går i stedet for ned mod min egen lejlighed. Nummer 34 er en smule lille og har tynde vægge, så da jeg træder ind, hører jeg med det samme mine naboer skændes. Igen. Så typisk lejlighed 32 at skændes. Jeg er glad for, at vi trods alt havde et mere sundt familieforhold. Måske købte Thomas en lejlighed bag min ryg og måske tog han vores eneste barn Ingrid med sig. Men det er ikke ensbetydende med, at vi skændtes som dem inden ved siden af. Så tosset har vi aldrig været. Vi var mere typerne, der slog. Altså ikke hinanden. I hvert fald ikke så tit, og det var kun et par gange, jeg havde givet ham og Ingrid en på siden. Thomas gjorde det aldrig nogensinde. Han var for svag til den slags. Selvom naboernes larm vækker minder om gamle konflikter med Thomas, så er der noget beroligende i deres, i andres, konflikter. Lyden af gråd og vrede giver en mærkelig glæde helt ned i maven. En lyst til at hoppe rundt i lejligheden eller bare smadre det hele, strømmer op i mig.

Jeg ser mig rundt i lejligheden. Jeg har indrettet den næsten på samme måde, som det hus vi boede i før. Ud over et par ting jeg måtte skille mig af med. Min glæde falmer, da jeg undrende ser mig omkring. Han havde ikke taget mere end et par småting med fra vores hus den aften, hvor han troede jeg var på arbejde, hvor han pakkede deres ting og rejste fire timer væk.

Da tankerne og minderne kommer tilbage, gør vreden det også. Før jeg ved af det, står jeg og sparker til en pude. Trods min vrede nøjes jeg med at kyle puden ud af vinduet. Jeg bliver ikke længe nok til rent faktisk at se, hvor den lander, jeg går bare trampende ud af døren.

Jeg hører dem snakke i gangen. Det her er første gang i noget tid, hvor de har været ude af huset, så jeg skynder mig ud og er lige i hælene på dem. Jeg tager hverken hue eller handsker på. Har kun min sædvanlige blå trøje på. Jeg gemmer mig lidt i skyggen, da jeg ser dem. Jeg

føler han i et kort sekund ser i min retning. inden han ryster på hovedet og går videre.

Thomas og Ingrid begiver sig udenfor i vinterkulden. Begge pakket ind fra top til tå i varme jakker og forede støvler. Jeg går selv ikke i andet end et par små sko og min tynde trøje. Dog fryser jeg ikke. Jeg er så fokuseret på at finde ud af, hvor de skal hen. Jeg sørger for at holde omkring fem meters afstand hele vejen. Før jeg ved af det, står vi i et sted fyldt med jul. Alle steder hænger der julehjerter, lugten af brændte mandler og æbleskiver giver mig en pludselig lyst til at brænde hele stedet og alle besøgende med. Selvfølgelig er det den her slags pis, som Thomas tager Ingrid med til. Barnet har jo brug for alt andet end sådan noget julegøgl. Er jeg dog den eneste ansvarlige forælder, der kan se det. Lige som jeg tænker dette, tager han et af de grimme julehjerter ned og køber det til en smilende Ingrid. Helt ærligt. Smilede over hvad? Et julehjerte!

Jeg følger dem rundt på markedet i noget tid, inden jeg hører Ingrids blide stemme.

"Kan jeg får noget varm kakao?"

Seriøst? Varm kakao? Jeg har i så mange år prøvet at lære Thomas, at hvis man drikker noget varmt, så skal det være kaffe og selvfølgelig uden sukker og mælk. Så hvad har han gang i, når han serverer kakao til vores barn. De sidder begge ved en julepyntet bord. En dame med en af de klamme juleglade smil, som alle går rundt med på det her område. Jeg ved ærligt ikke, hvem, hun tror, hun er, sådan at stå der og snakke med mit barn. Og min mand.

Jeg ser Thomas trække telefonen frem for at tage et billede af sin kakao. Typisk ham, han kan ikke engang være sammen med barnet uden at skulle tage et billede. De rykker hen til nogle røde bænke i udkanten af markedet. Jeg følger dem i hælene hele tiden. Jeg ser skøjtebanen kun få sekunder inden, Thomas får øje på den. Lige da vi fandt sammen, talte han altid om, at vi skulle ud og skøjte. Han havde vist skøjtet i gymnasiet. Jeg fik dog hurtigt talt ham fra det pjat. Lysten må vist være vendt tilbage. Det er problemet, når svage mennesker som Thomas får frihed, så får de lyst til at gøre unødvendigt fjollede ting som at stå på skøjter.

Det sner på vej hjem. Nu mærker jeg for første gang kulden igennem den tynde blå trøje. Jeg ser, hvordan Ingrid løber rundt med åben mund og tungen stukket helt ud, imens hun kæmper for at fange de små snefnug med tungen, inden de lander på jorden. Jeg troede ærligt talt, at jeg havde opdraget hende bedre end at rende rundt og vise sin tunge til alle. Jeg sparker til en dynge sne, en af de få pletter, der rent faktisk har lagt sig. Sparket får den hvide sne til flyve et godt stykke op i luften.

Sådan fortsætter det hele vejen. Thomas og Ingrid fjoller rundt og prøver at fange sneen. Som to tosser.

Endelig kommer vi ind i varmen. De går direkte ind i lejligheden. Det sidste, jeg hører, inden døren lukker er Thomas' lalleglade kalden.

"Så er der æbleskiver."

Han prøver vist virkelig at skabe den perfekte jul, så typisk ham. Altid i julehumør. Han ender med at totalskade vores barn, gøre hende juletosset ligesom ham selv. Jeg bliver snart nødt til at få gjort noget ved det her.

Da jeg endelig kommer ind i min egen lejlighed, finder jeg med det samme en ny blå trøje at tage på, i stedet for den, der er gennemblødt af sne. Jeg smider mig på sofaen og lukker øjnene. Men kun i et par minutter. Så jeg hører naboerne skændes igen igen. Jeg ruller med øjnene, inden jeg falder udmattet i søvn. Det er hårdt at skulle bekymre så meget om sit barns velbefindende i selskab med sådan en juletosse.

Dagene går. Jeg skifter imellem at skulle smalltalke med de forskellige naboer. Jeg må oftere og oftere forklare, hvorfor jeg igen og igen står uden for lejlighed 34 og kigger ind gennem nøglehullet.

Men der er generelt liv i opgangen. Jeg har nu set Ingrid lege med barnet fra lejlighed 36 flere gange. Jeg har altid sagt til Ingrid, at hun var for god til andre børn, det har hun tydeligvis

ikke fanget budskabet i. Jeg hørte også, at Thomas inviterede en af de andre familier i opgangen til juleaften. Jeg vidste, at Thomas havde behov for at være en stor helt, men ligefrem at hjælpe? Men bare fordi Ingrid taler med dem, er der ikke grund til at gå fuld "hero". Begynder ærligt talt at blive mere og mere bekymret for min lille Ingrid. Hvor længe kan hun være sammen med sådan en mand, før hun bliver fordærvet.

Jeg står endnu engang bare og kigger lidt ind af nøglehullet, da jeg hørte et kæmpe bang.

"Fuck, fuck, ik' rødkålen."

Jeg smutter lynhurtigt tilbage i skyggerne, så fyren ikke ser mig. Jeg skal lige til at tage chancen og liste frem igen, da døren svinger op på vidt gab. Da to skikkelser træder ud af døren, klædt i varmt tøj op til begge ører.

Jeg følger efter dem uden at tænke over det. Det er ærligt talt blevet en vane. Jeg har fået et stærkt behov for at vide, hvor de er, og hvad de laver hele tiden. Jeg knuger stoffet på den

blå t-shirt, så mine knogler nærmest bliver hvide. Jeg lytter, da han råber til Ingrid, som ruller rundt i sneen.

"Julie, vi skal nå hen og skøjte, inden der kommer for mange mennesker."

Mit hoved bliver rødt af indestængt vrede. Jeg griber fat i en nisse, der står på jorden og med et meget hårdt knæk, brækker jeg hovedet af fra kroppen. Jeg smider resterne på jorden.

Jeg ved, at han i sin tid mente, at han kunne se navnet Julie i hendes øjne eller sådan noget vrøvl. Men jeg holdt fast i, at hun sku hedde Ingrid. Det var og er den rigtige beslutning, det ved jeg bare.

Mine tanker bliver afbrudt, da jeg mærker det, nogen vil kalde juleånden, andre en fornemmelse. Jeg kalder det beslutsomhed. Jeg ved, hvad jeg må gøre. Før jeg ved af det, har jeg ringet til ham. Jeg troede ærligt ikke, jeg rent faktisk kunne få brug hans hjælp, men der kan man bare se. Jeg skynder mig at lægge på, inden min far spørger videre ind til det hele.

Jeg skynder mig at indhente dem. De har lige fået skøjter på. Jeg kigger på dem. Jeg må modvilligt indrømme, at Thomas faktisk er ret godt til at stå på skøjter. Ingrid har det sværere. Hun er konstant ved at falde. Hun står med et fast tag i Thomas arm. Han er temmelig stabil på isen, så hun trækker ham på ingen måde ned. Men med et ændrer hans kropsprog sig. Han bliver ufokuseret. Jeg følger han bliks. Det falder på en ung pige. Lidt ældre end ingrid. Hun sidder og ser dramatisk trist ud lige uden for skøjtebanen. Nogle store drenge går hen til hende. Nogle minutter senere løber hun væk med tårer ned af kinderne. Sikke et pattebarn, græde fordi de store siger nogle sandheder. Jeg ruller med øjnene. Sådan skal min Ingrid aldrig ende.

Ingrid? Jeg ser med ét hen mod ingrid. Jeg ser hende ligge på isen. Hun er faldet. Jeg vidste det, jeg vidste, at skøjtebanen var en dum ide. Jeg har lyst til at løbe frem fra mit skjul, ødelægge min plan og banke ham. Jeg når lige at træde frem fra skyggen, inden jeg fortryder og forsvinder ind i skjul igen. Jeg ser, hvordan han endelig bemærker Ingrid nede på isen. Han tager sig tilsyneladende sammen og vender nu endelig al sin opmærksomhed mod Ingrid. Han puster på hendes knæ. Den tåbe, som om det kan narre mig. Måske kan du bilde Ingrid ind, at du er en god far, men du narrer ikke mig med det pusteri. Hvis du ikke gang kan passe på hende på isen, så kan du heller ikke uden for isen.

Jeg går med dem hjem. Min vrede bliver bare større og større, som jeg hører dem snakke. Alt muligt vrøvl. Jeg frygter for Ingrids velbefindende. Jeg bliver mere og mere sikker, som vi går hjem, mere og mere overbevist om, at jeg har taget den rette beslutning. Hun har brug for et sted, hvor man ikke skøjter rundt som en tumpe og kigger på grimme julehjerter.

Jeg ser mit snit, da Thomas står og fumler med nøglerne til lejligheden. Jeg reagerer hurtigt. Griber Ingrid om livet og lægger en hånd over hendes mund. Jeg skal lige til trække hende hurtigt op ad trappen, da jeg kommer i tanke om den taske med forsyninger. Alt fra havrekiks til broccoli og endda et fake id, som jeg de sidste par dage har arbejdet på. Det kan vi umuligt undvære. Før jeg ved af det, skifter jeg retning. Jeg har stadig fat om Ingrid med min hånd klemt mod hendes mund. Jeg trækker hende ind i min lejlighed. Hun slår og sparker. Jeg hvisk-

er helt stille.

"Hejsa, min Ingrid."

Hun stivner. Hendes øjne bliver store

"Mor? Hvad sker der?"

Jeg trækker hende til mig i et knus. Vi leger bare skat. Jeg griber tasken og tager Ingrid i hånden. "Hvad skal vi?"

Hun ryster. Måske af kulde eller træthed, ved ikke, hvad det ellers skulle være. Jeg trækker hende ud på gangen, som i øjeblikket er tom. Jeg havde ellers lige håbet, at jeg kunne vise hende frem til beboerne. Jeg overvejer i nogle sekunder at gå ned til den sære mand længere nede af opgangen, ham der taler med sig selv. Men en helikopter venter. Jeg skynder mig op på taget. Lyden af helikopterens konstante rumlen og vindene, der går gennem marv og ben får et stort smil til at sprede sig på mit ansigt. Jeg trækker Ingrid hen ad taget mod helikopteren. Da ser jeg ham. Han står stiv som en pind og kigger fra mig til Ingrid og videre hen til en anden skikkelse på taget. Det er pigen. Den pige som Thomas var mere optaget af end hans egen datter. Hun er tydeligvis klar til hoppe. Jeg kan se det. Hun har besluttet sig, om hun ved det eller ej. Jeg knuger Ingrids hånd. Jeg kan se, hvad Thomas tænker. Han bliver nødt til at vælge. Vi ved det begge. Det eneste fejl er, at han tror, at han har et valg. For i virkeligheden har han vel intet valg.

"FAR! JEG VIL HA MIN FAR"

Råbet er højt men også ligegyldigt i nattens larm. Ingrids ansigt er dækket af tårer. Jeg ved, at hun nok skal tilgive mig. Bare giv os nogle år, når vi er væk fra dette juletossede sted, hvor alt, man tænker på, er æbleskiver og gaver. Men alt det vil jeg tænke på senere. Lige nu nyder jeg showet.

Jeg ser det for mig, som vi står her med meters afstand. Mig med Ingrid i min hånd og Thomas med to liv i hænderne og alligevel så langt væk. Sikke en skøn december, tænker jeg med et svagt smil og ser ud mod natten, inden jeg strammer taget om den grædende Ingrid og trækker hende mod helikopterens øredøvende larm.

Lejlighed 35

af Anna Bentzen

Har jeg nogensinde fortalt dig om min bror? Han var larmende, men ikke på den dårlige måde. Han lo bare højt af vittigheder og blev så begejstret, at han kom til at hæve stemmen lidt for højt, når han fortalte historier, og åh gud, hvor han elskede at fortælle historier. Han var typen, der altid smilede og brugte store armbevægelser. Han kunne få alle til at grine. Han var festens midtpunkt.

Det var nok derfor, det kom som sådan et chok, at han hang sig selv i starten af november.

Der er blevet stille siden, han forsvandt. Normalt holder jeg af stilheden, det er noget, jeg nyder. Men den her form for stilhed er så anspændt, at det føltes som om, den ville springe min trommehinder.

Hele december har hans fravær ligget tungt og suget julens glæder væk. Sorgen har gjort december mørk og selv ikke de muntre julelys, der hænger overalt, kan trænge igennem.

Jeg savnede ham den første dag i juleferien, når mor insisterede på at læse "Et juleeven-

tyr" og jeg ikke havde nogen at skære ansigt sammen med. Jeg savnede ham den tredje søndag i advent, når vi ville binge watche julefilm, og der ikke var nogen, der kom med dumme kommentarer.

Det er også derfor, jeg vågner op med en kold klump i maven den 24. December. Jeg ved ikke, om jeg kan overskue det her, at skulle sidde tilbringe en hel dag med familiemedlemmer med tvungne smil klistrede til ansigtet og snakke om alt andet end min bror. Fordi vi snakker ikke om ham i min familie, vi undgår emnet, som om det var giftigt. Det er som om, han aldrig har eksisteret. Jeg har heller ikke grædt over ham, selv ikke til begravelse. Det er svært at sørge over en, når ingen andre ikke ville erkende, at han er død.

Der er hektisk i lejligheden, som der altid er til jul, og det vare ikke længe før, den velkendte duft af juleand spreder sig gennem huset.

'Mens vi venter' spiller 'last christmas', mens jeg dekorerer juletræet. Jeg elsker alt vores julepynt, lige fra de smukke julekugler til den smukke detaljerede julestjerne. Men jeg elsker også vores hjemmelavede julepynt fra dengang, vi var små, de klodsede, grimme juledekorationer, der ser lidt malplacerede ud på juletræet. Da jeg er færdig, ved jeg ikke helt hvad, jeg skal gøre af mig selv.

Jeg sidder rastløs i stuen. Jeg skifter uinteresseret gennem tv-kanalerne uden at noget fanger min opmærksomhed, mens tiden slæber sig afsted. Jeg sværger, at timerne juleaften er længere end på noget andet tidspunkt, og det eneste, man kan gøre, er at vente på, at det bliver aften.

En pludselig indskydelse får mig til at gribe min jakke og bevæge mig ud i decemberkulden.

Normalt synes jeg ikke vores by er speciel smuk, men her til jul er det anderledes.

Det er et perfekt julevejr. En hvid glitrende sne dækker jorden og forandrer verden, alting ser smukt ud, den gør verden stille. Og det er den rigtige form for sne, den sprøde sne, der knaser under fødderne og bliver til gode snebolde. Lyskæder hænger fra alle huse og får byen til at virke magisk.

Spændte børn er ude at lege i sneen, de laver snebolde, sneengle og suser i høj fart ned af bakken, mens de skråler julesanger så højt som, de kan.

Jeg stopper endelig ved kirkegården.

Min hjerte hamrer af en eller grund hurtigere end, det plejer. Jeg har ikke besøgt min brors grav siden, han blev begravet.

Mine ben skælver under mig og giver til sidst efter. Jeg synker sammen foran hans grav. Magnus Bjerg står der med gyldne bogstaver, med fingrene følger jeg bogstaverne. Jeg kan pludselig mærke tårerne presse på og en klump i halsen gør det næsten umuligt at trække vejret.

Og så bryder jeg sammen. Hulkende ryster min krop, jeg græder helt ukontrolleret.

Fordi, fuck, jeg kendte ham jo slet ikke, ihvertfald ikke sådan, som jeg troede, jeg gjorde. Jeg vidste ikke, han havde brug for hjælp. Jeg havde troet, han var glad, jeg troede virkelig, han var lykkelig, jeg havde ingen idé om hvad, han gik og tumlede med. Jeg mener, dagen før havde han grinet og fortalt historier med skinnende øjne. Men måske var det bare fordi, jeg ikke kiggede godt nok efter, måske, hvis jeg havde været mere opmærksom, ville jeg have bemærket, at der var noget galt, måske kunne jeg have gjort noget.

Men hvorfor efterlod han ikke en besked, hvorfor forklarede han ikke hvorfor? Jeg kommer altid til at undre mig over, hvad der var galt, hvorfor vi ikke var nok til at holde ham i denne verden. Med fingre, der er stive af kulde, tørrer jeg min tåre væk, og kommer usikkert på benene igen. "Glædelig jul," snøfter jeg til hans gravsten, inden jeg går. Det føles lidt åndssvagt, men jeg håber, han på en eller anden måde hører det, håber, han ved, han er savnet.

Turen tilbage føles lidt lettere, som om jeg pludselig kunne gå oprejst igen.

Da jeg kommer tilbage dufter opgangen af jul. Jeg kan ikke beskrive det bedre. Duften af

and, småkager, brune kartofler, blander sig med duften af gran fra det lille juletræ i hjørnet, og mod min vilje kan jeg mærke en spændt kildren i maven. Sneen fra mine støvler er smeltet, og de svupper højlydt, mens jeg går op ad trapperne.

Resten af min familie er ankommet. Jeg kan høre dem snakke gennem døren væggen. Mine onkler og tanter og bedsteforældre står klumpet sammen i vores trange entre med våde jakker på og store poser med julegaver i hænderne.

Jeg får hilst på dem og hjælper dem med at bære deres poser ind i stuen til juletræet, hvor alle, som hvert år, bliver enige om, at det er det smukkeste juletræ, vi nogensinde har haft.

Mørket sænker sig endelig, og vi tænder hvert stearinlys, vi har, inden vi sætter os til bords.

Normalt plejer jeg at elske julemad, men i år giver det mig bare en bitter smag i munden.

Min hænder knuger hårdt om bestikket og jeg ville bare ønske, jeg kunne forsvinde. Det her er den værste jul, vi har haft.

Det eneste, jeg kan tænke på, er, hvorfor snakker vi ikke om ham? Hvorfor lader vi bare som om det aldrig skete? Det føles som om, jeg ved at kvæles. Nærmest som om han har læst mine tanker, bemærker min morfar: "Magnus ville have elsket den and," mens han læner sig tilbage på stolen. Min morfar er lidt sær men på den gode måde. Han ligner en vandig videnskabsmand. Han bor også som en. Han samler på alting, kvitteringer, ølkapsler fra de lande, han rejser til, sære frimærker og bøger. Der er ingen orden, det ligger hvor end, der er plads. Han plejer altid at bo hos os dagen op til jul.

Der bliver helt stille ved bordet. Folk stivner næsten, da de høre navnet. Vi var nået et helt måltid igennem uden, nogen havde nævnt ham. Vi har behændigt skøjtet uden om emnet, selvom hans fravær er mere højlydt nu end nogensinde før. Jeg kan se min mor og far veksle blikke. Min morfar fortsætter roligt.

"Gud, hvor den dreng dog kunne spise. Det har han altid kunnet. Kan i huske dengang, han var et år, og vi gav ham et helt andelår? En halv time senere var der ikke mere kød tilbage."

Jeg var ikke født der, men jeg har set billederne, det andelår var næsten større end hans hoved. Rundt omkring kan jeg se min familie trække på smilebåndene. Vi plejer at fortælle den her historie hvert år til jul.

"Den unge var skør," begynder min faster, en lille smule usikker. "Kan i huske den jul, hvor han skulle smutte mandler og skød dem ud i køkkenet i stedet for i skålen?"

Min mor kommer med et lattergrynt. "Gud ja, vi fandt stadig mandler i april." Nu begynder der at lyde latter rundt omkring bordet, lidt usikker og nervøs, som om de ikke rigtig ved, om det er okay at grine. Og lige pludselig er jeg ligeglad med hvad, der ligger under træet, fordi det her er den bedste julegave, jeg kunne få. Den anspændte atmosfære, der har hængt i luften, er pludselig blevet lidt lettere. Jeg har det som om, jeg endelig kan trække vejret ordentligt. Det er som om, jeg lige har været oppe i fortyndet luft og kommer ned på jorden igen. Fordi jeg ved, vi nok skal komme igennem det her sammen. Vi sidder længe ved bordet, meget længere end vi plejer, og fortæller historier om min skøre, vidunderlige bror.

Og nu kan jeg også se, at de har ret; det er virkelig det smukkeste juletræ, vi nogensinde har haft.

Lejlighed 36

af Thyra Johanne Brückner

Det skulle ikke have irriteret mig så meget, at han tabte den, det var jo bare en julekugle. Han kunne ikke gøre for det, han var fire år gammel. Det hele blev bare for meget, og jeg kom til at råbe af ham, det skulle jeg ikke have gjort. Kirsten havde bare kigget, skuffet, men forstående, med det der irriterende medlidende blik, som om hun vidste, hvad der foregik i mit hoved. Det gjorde hun ikke, det var bare fordi, den julekugle gik i stykker, og stumperne var fløjet ud over hele gulvet i den lille lejlighed, så vi blev nødt til at finde støvsugeren frem.

Lejligheden var kun delvist pyntet op, med et par forkølede nisser, og en knækket guirlande, som Carl havde lavet i børnehaven. Det var sådan, det så bedst ud, der var ingen grund til at gå så meget op i oppyntningen, når det alligevel skulle pilles ned om en måneds tid. En let ødelagt og mølædt chaiselong stod i hjørnet foran fjernsynet, hvor vores familie havde brugt så mange aftener, aftener der, efter min mening, kunne have været brugt på noget andet. En arvet Wegner-reol, proppet med antikke bøger og børnebøger prydede den højre side af lejligheden. Det var familiens stolthed, vi elskede alle sammen at læse, og havde forsøgt at give det videre til Carl. I et rum ved siden af var et lille køkken, der var ikke så meget, men nok til at tilfredsstille vores familie på tre, her havde Carl og Linnea utallige gange stået og eksperimenteret med kager i alle afstøbninger, som de havde serveret for mig, og som jeg skulle gøre mig umage for at lade som om, jeg kunne lide.

"Far?" En spag stemme kaldte på mig fra døråbningen. "Ja, skat?" skyldfølelsen gnavede i min mave, da det gik op for mig, hvad jeg havde gjort. "Undskyld, jeg tabte julekuglen, jeg ville bare hænge lidt mere pynt op". Jeg fik en klump i halsen, og mine øjne begyndte at svide. Ikke her, ikke nu. "Det er helt okay, det var sødt af dig, og jeg skulle ikke være blevet så gal." Det fik et lille smil frem på hans læber, sjældent set, ikke det samme som for et år siden, jeg var ikke sikker på det nogensinde ville blive det samme. Pludselig dukkede Kirsten op i døråbningen, bag Carl, igen med det der vidende smil. "Kom Carl, skal jeg ikke hjælpe dig med at hænge noget mere pynt op," spurgte Kirsten blidt. "Jaaa!". De små bare tæer kunne høres hele vejen ud i stuen. "Kirsten? Kan I måske bage noget i stedet for at pynte op?". Det var åndssvagt, men der skulle bare ikke pynt op. Det var altid hende, der plejede at pynte op, det var en tradition, men når hun ikke var her, skulle julen bare ikke komme til Svanedalen nr. 36. "Selvfølgelig, men synes du ikke snart, det er tiden til, at det skal op, Carl elsker det." "Selvom Linnea er væk, kan vi stadig godt have traditioner." Jeg svarede ikke, kiggede bare, og til sidst gik hun ud til Carl i køkkenet. Hun havde ret, det var nu et år siden, vi mistede hende, jeg havde bare ikke regnet med, at julen ville blive så hård. Men det var også omkring juletid sidste år, det skete. Kirsten, som var hendes mor, var blevet en fast del af husholdningen i nummer 36 og jeg kunne ikke have klaret det sidste år uden hendes hjælp. Hun var virkelig en beundringsværdig kvinde, selvom hun havde mistet sin datter, trådte hun stadig til for at hjælpe med barnebarnet. Hun havde faktisk boet hos os i et år nu, hun var selv gammel, men den mest kærlige mormor man kunne finde, og selvom jeg ikke altid viste det, var jeg hende evig taknemmelig for den hjælp, hun havde ydet Carl og mig.

Jeg vidste godt, jeg burde komme over det, der var trods alt gået et år, og for de fleste dage gik det fint, men lige omkring juletid, blev det for hårdt. Lejligheden var kun halvt pyntet op, kun det Carl havde sat op, uden jeg var der til at stoppe ham. Alt i lejligheden mindede mig om hende, alt fra den slidte orange-gullige chaiselong, til den støvede grønne lænestol. Men de tanker skulle væk, de måtte ikke komme.

"Thomas?" Kirsten havde et bekymret blik i øjnene, med hovedet lidt på skrå, som hun

plejede at have, når hun havde dårlige nyheder, eller blev nødt til at bede mig om noget, hun vidste, jeg ikke ville blive glad for. “Onkel Preben har lige ringet, han spørger, om vi vil ud til ham og hente vores juletræe, det ligger kun tyve minutter i bil herfra?”. Jeg kiggede igen bare på hende, og hendes blik blev lidt mildere. “Jeg ved godt, det er hårdt, men skal vi ikke prøve at gøre det til den bedste jul for Carl, jeg ved godt, man ikke kan se det på ham, men man kan mærke, at han mangler sin mor. Han er ikke den samme glade dreng”. Det smertede mig inderligt at høre, mere end jeg kunne beskrive. Jeg vidste det egentlig godt, men at hun skulle sige det, gjorde det for virkeligt. Jeg ville give ham den bedste jul, selvom det ikke ville blive let for mig, det fortjente han. Jeg gned hånden ned over mit ansigt og sukkede dybt. “Du har vel ret, sig til Preben, at vi kan være der om en time.” Hun smilede, ikke medlidende denne her gang, men oprigtigt.

“Carl, find dine vanter og sæt dig ind i bilen,” råbte jeg på tværs af opgangen, og jeg kunne se Carl og Kirsten fare rundt inde i den rodede lejlighed for at følge min stramme tidsplan. Jeg hørte et triumferende råb, som indikerede, at vanterne var fundet, og fem minutter senere, kunne vi sidde i den lille nussede bil på vej mod Onkel Preben. Jeg satte mig bag rattet, vejen foran mig var iset, men en maskine kørte rundt for at sprede salt. Jeg ville ikke tænke på det, men tankerne kom alligevel snigende, som kryb, der invaderede min hjerne. Det må også cirka have set sådan her ud, da hun kørte. Iset og frostklart. Mine hænder begyndte at svede og rattet føltes glat i mine hænder, jeg kunne næsten ikke holde fast, og mine hænder begyndte at ryste af enten kulde, anstrengelse eller nervøsitet. Min fod føltes tung på speederen og jeg skulle koncentrerer mig for at holde mig fra at slingre på kørebanen.

Kirsten sad på min højre side som navigatør. Jeg så ud af min øjenkrog, at hun kiggede på mig, jeg kunne lige forestille mig det undrende blik i hendes øjne og det stramme drag om munden. Den isglatte vej foldede sig ud foran mig og jeg forestillede mig hvordan, det må have set ud den dag, det skete, var det fordi, de havde glemt at strø salt? Eller var det tilfældigt, at det lige præcis skulle ske på en kold decembernat? Jeg kunne næsten ikke holde ud at køre længere, da Kirsten sagde, “Så drejer du bare ind til højre her, og så er vi fremme.” Jeg drejede ind til højre og så med det samme Onkel Prebens store figur stå udenfor døren med et kæmpe smil på hans rødmossede ansigt. For bare et øjeblik føltes alt normalt, juletid, den altid glade og gæstfri Onkel Preben, der hjælper Linnea, lille Carl og mig med at finde det perfekte juletræ. Nåh nej, ikke Linnea denne gang. “Velkommen, velkommen, skal I indenfor, eller skal vi bare få set på sagerne?”. Jeg ville egentlig gerne blive, men Carls sengetider trak os hjemad mod Lystrupvej. “Desværre, jeg tror, vi er nødt til at komme hjem, efter vi har fået vores juletræ.”. “Det er bare i orden, jeg håber, I har taget gode sko på til at trave et stykke,” sagde han med sin altid muntre stemme. Vi kom udenfor og satte os på ladet af den lille bil, han brugte til at komme hen til juletræs-markerne. Carl hvinede af fryd, da bilen satte i bevægelse og Onkel Preben grinede hjerteligt, mens han fortalte om hvert et sving og hvert et træ, vi kom forbi på vejen. I det øjeblik glemte jeg næsten min modstand mod julen, og at jeg plejede at føle mig skyldig over at nyde den. Men lige da jeg var så tæt på at glemme det, skulle han selvfølgelig nævne hende, og boblen brast. “Linnea plejede at hjælpe Susanne med at lave kakao inde i huset til når, vi kom hjem med juletræet. Det var altså tider.” Det var bestemt ikke et emne, der skulle diskuteres, nu havde vi det lige så hyggeligt, og så skulle han begynde at blive helt sentimental. “Mhm,” sagde jeg bare og prøvede mig hurtigt med nye emner, indtil Carl endelig pegede på en flot, stor gran som helt sikkert var den, vi skulle have med hjem.

Køreturen hjem var lige så problematisk, og det var kun med nød og næppe, at jeg badet i sved kunne vakle ind i lejligheden bare for at lade Kirsten tage sig af Carl. Jeg havde det selvfølgelig dårligt over det, men dagen havde været opslidende nok, som det var, og jeg havde brug for bare at ligge her og slappe af. Glatføre havde jeg alligevel aldrig brudt mig synderligt om.

Dagen efter, d. 13. december, fik Carl lov til at lege med den lille pige fra nummer 33 ved

navn Ingrid, mens vi skulle sætte det lidt for store juletræ op i den trange lejlighed. Hun var fem år og matchede godt med Carl, både aldersmæssigt, og deres temperament. Ja, der var gang i de to balademagere. Det fik altid en helt speciel følelse frem, når jeg så Carl så glad og bekymringsløs i andre børns selskab. Han havde ikke haft så mange venner det seneste år, ud over hende. De skulle bage pebernødder i deres lejlighed lige lidt længere nede af gangen. Ingrids far havde altid været en flink fyr, det var ikke så længe siden, de flyttede ind, og jeg havde egentlig ikke fået snakket så meget med ham, han hed også Thomas og gik virkelig op i julen, der var pyntet meget op i deres lejlighed. Han var blevet skilt fra sin kone, og boede nu alene med Ingrid, ligesom jeg gjorde med Carl. Den eneste forskel på vores situation var Kirsten, hun havde også hjulpet Thomas meget, og havde taget Ingrid til sig, ligesom hun havde med Carl. Da jeg skulle ned og aflevere Carl, stod han i døråbningen og satte nogle sko på plads udenfor på skohylderne, da Carl og jeg kom gående ned af gangen. Han løftede hånden til hilsen og jeg smilede til ham. "Løb du bare indenfor og leg med Ingrid." Carl løb i forvejen og jeg stod og så efter ham.

Deres lejlighed var kort sagt et julehelvede, julepynt dækkede væggene overalt. Ham og hans kone var også lige blevet skilt, vi havde jo alle vores egen måde at deale med julen på. Smalltalk var ikke lige mig, men jeg forsøgte mig alligevel, fordi jeg følte, jeg blev nødt til at holde mig på god fod med Carls venners forældre. "Så hvad er jeres planer for julen?". Jeg prøvede mig bare forsigtigt frem. "Ikke rigtig noget, jeg tror bare det bliver Ingrid og mig i lejligheden," svarede han med et skuldertræk. "Hvad med jer?". "Det bliver vist det samme for os, bare Carl, Kirsten og mig." Pludselig skiftede hans ansigtsudtryk, og jeg tror mit blik var kommet til at røbe, at det smertede mig mere, end jeg kunne sige. "Hvad siger du så til at holde det sammen, hjemme ved mig?" Tårer vældede op i mine øjne og jeg blev nødt til at synke en klump, før jeg svarede. "Det ville da være hyggeligt, det tror jeg også, Carl ville blive glad for." Jeg vidste ikke, om jeg skulle fortsætte, for jeg talte normalt ikke så åbenlyst om tingene, men denne mand havde lige tilbudt mig en juleaften, der ikke ville ende i endnu en skuffelse for min søn. "Der har ikke været meget for ham at glæde sig over siden julen sidste år. Jeg har, hvis jeg skal være ærlig, haft svært ved at nyde denne jul, efter det, der skete med Linnea." Han nikkede forstående og et ømt blik ændrede hans ansigt. Jeg skubbede tårerne tilbage og rømmede mig. "Vi kan vel bare aftale yderlige praktiske ting, når tiden kommer tættere på." Han smilede vidende og tilføjede "Vi skal nok sørge for, de får det godt."

Lejlighed 37

af Maja Sofie Rehnholt

Isaiah satte varerne ned på gulvet i køkkenet. Jeg stillede den varme kop kakao, jeg havde i hånden ned på stuebordet. Der var grå skyer udenfor. Gad vide, om vi ville få sne i år eller en mere gråvejrsagtig december. "Hvis vi får sne i år, skulle vi tage ud og kælke". "Mmh kun hvis der komme sne, ikke at det er så sandsynligt". Han kiggede på mig i et øjeblik og gik så videre med hvad, han var i gang med. Jeg kiggede ud og mærkede noget på mit lår. Jeg kiggede ned og så en sort hårbold. Åh, det var bare Findus. Han lagde sig dovent ud over sofaen. Jeg smilede og kælede ham. Han kiggede op på mig med sine gule øjne. De så forstående ud, ikke at jeg forstår hvorfor, jeg følte, de gjorde. Jeg følte mig så træt nu om stunder. Jeg lukkede øjnene i

et øjeblik. Bare i et lille øjeblik. Jeg følte nogen ruskede i mig. Jeg åbnede øjnene og fandt mig stirre Isaiah ind i øjnene. “Hvad er der”. Han pegede bare på klokken. Jeg stirrede på den og så gik det langsomt op for mig, hvad den viste. Jeg havde sovet i tre timer. “Theodore, det er tid til at spise,” sagde Isaiah roligt. Hvad. “Hvorfor vækkede du mig ikke noget før. Det var min tur til at lave aftensmad”. Jeg mærkede panik over, vi måske skulle have sen aftensmad. Det orkede jeg ikke i dag. Jeg mærkede en beroligende hånd på skulderen. Isaiah smile. Jeg kiggede hen på bordet. Der var dækket op. “Jeg har lavet aftensmad, før du lige går i panik over det”. Jeg sukkede. Vi satte os til bordet. “Så, hvad har du lavet”. “Risengrød”. Han rakte ud efter min skål. Det duftede godt. “Så jeg tænkte, vi kunne måske lave julesmåkager i morgen med Sylvie, hvis du har lyst.” Det har været et stykke tid siden, jeg har set Sylvie. “Mmm”. “Det tager jeg som et ja”. Jeg smilte bare og fortsatte med at spise. Vi spiste stille færdig og jeg havde det en lille smule mærkeligt. Vi plejede snakke en masse, imens vi spiste aftensmad. Måske var vi bare begge trætte. Det var trods alt en fredag aften efter en travl uge. Jeg gik tidligt i seng. Jeg kiggede ud af vinduet og så stjernerne blinkede flot på nattehimmel. Jeg falde hurtigt i søvn, og overraskende nok sov jeg godt for første gang i lang tid. Morgenen gik hurtigt, og vi var hurtigt ude i bilen, på vej mod Sylvie. Sylvie boede på en lille gård lidt ud for byen. Sylvie havde pyntet op udenfor med små juletræer og julelys. Sylvie stod i gården, som vi gik ud af bilen. Hun havde et stort smil på ansigtet. Jeg trak lidt på smilebånd ved synet. “Klar til at bage, gutter”. “Selvfølgelig, er det ikke derfor, vi er her?” Hun trak os hende indenfor. Hun havde allerede gjort det hele klar og Vilma sad indenfor. Jeg trak hende ind i et kram. “Jeg vidste ikke, du ville være her”. Hun smilede og satte sig ved siden af Isaiah. “Det var en overraskelse.” Jeg rystede bare på hovedet og kiggede på Sylvie. “Så hvornår begynder vi så bagningen?” Sylvie smilede. “Nu”. Bagningen gik godt. Vi fik bagt honningkager, brunkager og mange andre. Selv om der var nu det lille problem, at Vilma og Isaiah blev ved med at spise af småkagerne. Vi sad og hyggesnakkede, da Vilma rejste sig op. Jeg fulgte hende med øjnene og forstod hvorfor, hun rejse sig op. “Det sner.” Isaiah smilede til mig. “Det ser ud til, vi får den kælketur alligevel.”

Lejlighed 38

af Tilde Gjesing Antvor

Lyden af latter og henrykte hvin blandede sig med julemusikken fra de skrattende højtalere over skøjtebanen. Overalt på gågaden var glade mennesker i færd med at købe gaver, stå på skøjter, eller spise brændte mandler. Men ikke mig. Jeg sad ved et bord-bænkesæt ved siden af en Churros-stand og betragtede min storebror, Valdemar, og hans kæreste, Leah, mens de væltede grinende rundt på isen. Det eneste til at holde mig selskab var en due under bænken, og John Lennons stemme.

> So this is Christmas and what have you done?
> Another year over, a new one just begun.

Jeg hadede det hele. Jeg hadede latteren, menneskene, min storebror og jeg hadede kæresten mest af alt. Det var meningen, at det bare skulle være hende og Valdemar, men min mor havde

tvunget dem til at tage mig med, og det faktum nægtede Leah at lade mig glemme. Klamme so.

"Hvad så? Sidder du bare her og surmuler?," grinede Valdemar, idet han satte sig tungt ved min side. Duen klukkede fornærmet, mens den flygtede hen under en anden bænk.

"Det er en dårlig sang," mumlede jeg. "Celine Dions version er bedre."

Han rynkede misbilligende på næsen, men valgte ikke at sige noget.

"Her er koldt. Kan vi ikke tage hjem?"

"Vi er næsten lige kommet!," klagede Valdemar. "Vil du ikke være med til at skøjte?"

"Kan jeg så ikke bare tage hjem?"

Han sukkede.

"Så slagter mor mig. Desuden, vil vi gerne have dig med."

Jeg fnøs hånligt.

"Ja, som om. Gider I ikke godt stoppe med at lade som om, alt er perfekt og lyserødt bare fordi, det er december?"

"Ej, hvor skal du dog være besværlig. Kan du ikke i det mindste smile lidt og stoppe med at ødelægge det for os andre?"

Der gik grænsen. Jeg rejste mig op og styrtede ned af strøget. Han råbte ikke engang efter mig.

Vi var for nyligt flyttet ind i en væmmelig lejlighed længere nede ad gaden. Jeg forsøgte at rive i døren, men min hånd gled på det glatte håndtag og jeg faldt pladask på røven. Det ødelagde ligesom lidt den dramatiske effekt. Med tårer i øjnene rejste jeg mig op igen og skubbede døren op.

Hurtigt besteg jeg den stejle trappe. Man kunne ikke tage hjem. Ikke nok med at mor ville blive sur på Valdemar, hun ville også blive sur på mig. Jeg huskede tilbage til, da vi var i gang med at lave julepynt. Jeg havde tænkt, at det var et godt tidspunkt at tale med hende om de skræmmende tanker. Det var kun os to, mor var i godt humør, det virkede perfekt.

"Nej, skat nu hygger vi lige. Behøver du ødelægge den gode julestemning lige nu?"

Jeg passerede vores lejlighed og gik videre op til taget. Derfra var det muligt at se hele byen. I baggrunden kunne man endda stadig høre de sidste linjer af "Happy Xmas".

Without any fear
War is over

Jeg satte mig på kanten og tørrede vredt mine øjne. Alt var så godt, så perfekt. Det var jo jul.

"Smil lidt.."

Mine problemer måtte vente til januar. Det var aldrig mit ønske at være hende den trælse, som dræbte stemningen.

"Stop med at ødelægge det for os andre."

Jeg lukkede øjnene og sprang.